Старт

ИЛЮСТРОВАН
СПОРТЕН
СЕДМИЧНИК

Брой 36 ● 8 февруари 1972 ● 25 ст.

Издание на ЦС на БСФС



По трасето в швейцарския град Паерн са най-добрите мотокросисти в света в клас 250 куб. см. В челната група се синеят небесните фланелки на нашите състезатели Величко Манолов (вляво) и Георги Янакиев, които рамо до рамо вървят към финала.

стр. 8—9



Европейският шампион по бързо пързаляне с кънки Ард СХЕНК (Холандия) с медали и в Сапоро

SAPPORO'72

ОЛИМПИЙСКИЯТ ОГЪН ОЗАРЯВА ПОБЕДИТЕ НА СИЛНИТЕ И СМЕЛИТЕ

Стр. 4–5



НАЙ-ДОБРИТЕ РЕАЛИЗАТОРИ ИМАТ СВОЙ КЛУБ «150»

Знаете ли кои са българските футболисти, които са пращали топката най-много в противниковите мрежи? Те са седем, първите членове на клуб „150“

стр. 7



ЛУДОГОРИЕТО – ТАЗИ ОТКОЛЕШНА ЛЮЛКА НА БОРБАТА


2

В редакционния план срещу името на Разградски окръг бе написано: „Да се представи материал-проверка относно състоянието и проблемите на борбата!“ На пръв поглед нищо особено нямаше в самата тема. Но само на пръв поглед. . . Защото ставаше дума не примерно за Видински, а за РАЗГРАДСКИ ОКРЪГ – ЗА ЛУДОГОРИЕТО, КОЕТО ОТКРАЙ ВРЕМЕ Е ЛЮЛКА НА СВОБОДНАТА БОРБА В СТРАНАТА!

„ЩЕ ПОСТРОИМ ЖИЛИЩЕН БЛОК „ДАН КОЛОВ“!

Случаят ме срещна първо с Марин Атанасов, заместник - председателя на ОНС в Разград и председател на окръжната секция по борба. А бях с амбиция в началото да направя внезапни проверки в дружество „Лудогорец“ в средното спортно училище-интернат, в залата на градския стадион, където представителният отбор по свободна борба би трябвало да тренира...

Атанасов се усмихва:

– Ще успеете да отидете навсякъде. После запалва цигара.

– Значи ще пишете за борбата, за тукашните традиции и проблеми. Това е чудесна идея! Но с какво всъщност мога да помогна? С проблемите сам ще се сблъскате, а традициите ни в свободната борба са пословични! За нас тя винаги е била, е и ще си остане спорт № 1.

Атанасов също много обича борбата. В хода на разговора той започна разпалено да ръкомаха:

– Каквато и инициатива да подхванем, каквото и да направим за по-нататъшното популяризиране и развитие на борбата, тукашните хора приемат всичко възторжено! Защото тя е навлязла дълбоко в тяхното съзнание и бит, станала е неразделна част от ежедневието им. Ще разкажа само два случая. . .

Преди няколко години на международни състезания в Разград при откриването им наш борец от село Хлебарово идва при мене малко смутен:

– Др. Атанасов, видях сред публиката поне петнайсетина души от нашата рода. И сред тях – родителите ми.

– Та какво от това – успокояващо му казвам аз. – Още по-добре! Тъкмо ще те подкрепят,като излезеш на тепиха.

– Е да, но ако случайно загубя, ще бъде голям позор – завайка се момъкът. – Как ще се върна победен в село?. . .

След срещата, която загуби нещастно, отидох при него. Борецът плачеше. Да, да – плачеше!... А близките му си бяха отишли веднага. Наложи се да поостане в Разград за ден-два, докато в селото роднинската „буря“ позатихне. . .

Атанасов отново пали цигара:

– Другият случай е със сина на нашия прославен в близкото минало борец, героя на социалистическия труд Любен Ахмедов. На състезания от републикански мащаб Шукри, който през миналата година стана балкански шампион в Скопие, играеше срещу хасковския борец Димо Костов, който по онова време бе национален състезател. Костов явно превишаваше момчака на години Шукри и в един момент го постави в свръхтрудно, критично положение. Гледката бе мъчителна. . . Не издържах и бях се надигнал с цел да помоля да прекратят срещата. Но седящият до мен Любен ме хвана за ръката, като подвикна към тепиха:

– Дръж се, Шукри! Само да се откажеш!. . .

После се обърна към мен:


1

– Др. Атанасов, не го глезете! Ще свикне на леко и никакъв борец няма да излезе от него. . .

Атанасов спира за момент, после продължава:

– Като Любен мислят стотици, хиляди бащи и майки в Лудогорието от селата Бисерци, Мъдрево, Завет, Брестовене, Островo, Езерче, Севар. . . Те се гордеят с онзи от синовете си, които израснат като добри борци.

. . . Когато си тръгвах от кабинета на Атанасов, той подхвърли:

– Щях да забравя. Пишете, че от тази година започваме в центъра на Разград голям жилищен блок, който ще носи името на Дан Колов. В него ще настаним всички бивши и настоящи прославени борци от Лудогорието. А след две-три години ще се появи и блок „Никола Петров“. Идеята ни е чрез тези две сгради да символизираме възхода на борбата в Разград и окръга!

ПРОБЛЕМИ, КОИТО СЕ РЕШАВАТ (ЗАСЕГА!) ОТ ЕНТУСИАЗМА. . .

След разговора с Атанасов дойде ред да надникна в средното спортно училище-интернат по борба в града, което бе открито през септември1970 година. В него понастоящем учат и тренират 188 школници – един VII и по два VIII, IX и X клас.Всъщност в интерната има и още една паралелка – VII клас, която е открита през есента на миналата година със специалност лека атлетика.

Когато се създава интернатът по борба (в него се изучават и редовните общообразователни предмети!), местните ръководители и деятели посрещат с радост новото начинание в Разград. След приемните изпити учебните занятия започват своя нормален ход, но в. . . сградата на местния икономически техникум! И проблемите е материалната база стават неотложни. . .

– Възникнаха трудности при използването на физкултурния салон, който няма парно отопление – сподели директорът на интерната Дачо Джебаров.

Липсата на парно обаче не охлажда ентусиазма на преподавателите. Достават се печки и в това отношение работите временно се оправят, въпреки че ниската температура крие опасност учениците да получат травми. В удобното просторно помещение занимания на отделните групи се водят само върху. . . един тепих! Другите два не се оползотворяват, защото ръководството на икономическия техникум не позволява да се внесат в салона под предлог, че пречат за нормалното протичане на часовете по физкултура. Заварихме преподавателите по борба А. Ковачев и М. Басриев да водят занимания на един тепих с повече от 40 ученици!... Очевидно при такива условия на работа резултатите едва ли ще задоволят високите изисквания пред школниците, дошли в Разград от различните краища на страната с голямата амбиция да израснат като първокласни борци!

„БОРЦИТЕ НИ ИЗМИВАТ ОЧИТЕ!“

В залата на стадиона заварихме да тренират борците от представителния отбор на дружество „Лудогорец“ под ръководството на старши треньора Муса Алиев и неговия помощник Али Салиев. С тях беше и председателят на „Лудогорец“ Димитър Първанов, чиито заслуги за развитието на борбата в дружествата са неоспорими.

– Стане ли дума за борба, др. Първанов прави всичко – усмихнато подхвърля Муса Алиев, който между впрочем е и помощник-треньор в националния ни отбор. – До преди седмица в залата, която се намира в сградата на ОС на БСФС и дружеството, не ни пускаха, защото тренирали баскетболистите. Хубаво бе, джанъм, им казвам аз, но поотстъпете ни малко местенце и на нас. И ние, знаете ли, тренираме. . . Намеси се др. Първанов, та сега момчетата имат достъп до баскетболната зала!

Първанов кимва с глава:

– Прав е Мусата. Аз не съм против другите спортове, които дружеството развива, но винаги и при всякакви обстоятелства давам преднина на борците! Та нали в края на краищата те ни „измиват очите“ – на дружеството, на града, на целия окръг!... Борбата е в кръвта на всеки лудогорец! А традицията във всеки спорт е от огромно значение за неговото настояще и бъдеще. Ние се гордеем със старата генерация – заслужилите майстори на спорта Любен Ахмедов, Юсеин Мехмедов, Димитър Добрев и Муса Алиев, с имената на новото поколение – балканските шампиони Хасан Исов, Ибрахим Халилов, Шукри Любенов и Али Раимов, с републиканския шампион и национален състезател Рамадан Ахмедов, с Осман Дуралиев и с още много други. В последно време центровете на борбата в окръга нараснаха на 28, в момента функционират 9 селски борцови школи – в Тетово, Гложево, Йонково, Хлебарово, Езерче, Севар и др. В окръга с борба системно се занимават близо 1400 пионери, юноши и мъже. Почти не минава седмица, без да бъдат организирани състезания по свободна борба. . . Нашата амбиция е до 1975 година центровете по борба да нараснат на 35, а броят на системно занимаващите се да надхвърли 2000 души! Преизпълнени сме с желание в близките 3-4 години да подготвим за различните национални отбори 60 първокласни състезатели. . .

Това са цифри на амбицията, на перспективата. Цифри на бъдещия възход! Дали ще получат реално покритие – това ще покаже времето. Но то (поне досега!) винаги е работило и работи в полза на борбата в лудогорския край. А това е сериозна предпоставка да се гледа с оптимизъм на нейния утрешен ден!

Веселин ЛЕСИНГЕРОВ
наш пратеник


3

1 – ЗА НАС, РАЗГРАДЧАНИ, БОРБАТА Е СПОРТ № 1 – РАЗПАЛЕНО ТВЪРДИ ЗАМ.-ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ НА ОНС МАРИН АТАНАСОВ.

2 ФОТООБЕКТИВЪТ Е ЗАПЕЧАТАЛ САМО ЕДИН МИГ ОТ ЕЖЕДНЕВИЕТО НА ПРЕДСТАВИТЕЛНИЯ ОТБОР НА „ЛУДОГОРЕЦ“ ПОД РЪКОВОДСТВОТО НА СТАРШИ ТРЕНЬОРА МУСА АЛИЕВ.

3 ТРЕНЬОРЪТ ТРЯБВА НЕ САМО ДА ЗНАЕ, НО И ДА УМЕЕ НАГЛЕДНО ДА ПОКАЖЕ ИЗПЪЛНЕНИЕТО НА ЕДИН ИЛИ ДРУГ БОРЦОВ ПРИЙОМ. ПРЕПОДАВАТЕЛЯТ ПО БОРБА В ИНТЕРНАТА А. КОВАЧЕВ ПО ВРЕМЕ НА ЗАНЯТИЯ. . .

Снимки: Павел НИКОЛОВ

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ НА ДРУЖЕСТВОТО Д. ПЪРВАНОВ (ВЛЯВО) И СТАРШИ ТРЕНЬОРЪТ НА ОТБОРА ПО СВОБОДНА БОРБА М. АЛИЕВ РАЗГОВАРЯТ ЗА РЕПУБЛИКАНСКОТО ПЪРВЕНСТВО В КЪРДЖАЛИ. . .



ТОВА СЕ СЛУЧИ...

ПРЕДИ 129 ГОДИНИ се състояло първото официално ски-състезание в Европа – в Норвегия (Тромзьо). Други големи ски-състезания били уредени на височините около Христиания (сега град Осло) преди 93 години (1879), когато жителите на Телемарк постигнали на шанцата скок от. . . 23 метра.

ПРЕДИ 84 ГОДИНИ Фритьоф Нансен прекосява Гренландия със ски и това събитие се счита за начало на скиорството с научна и туристическа цел.

ПРЕДИ 68 ГОДИНИ (на 2 февруари 1904 г.) е роден смелият съветски летец-изпитател Валерий Павлович Чкалов, изпробвал над 70 системи самолети. Преди 35 години заедно с Г. Ф. Байдуков и А. В. Беляков той извърши забележителния полет без прекъсване Москва – Ванкувър (Канада) през северния полюс. Една година по-късно (на 15. XII. 1938 г.) той загина, изпробвайки нова машина.

ПРЕДИ 16 ГОДИНИ в гр. Бурлени (Швеция) се състоя световно първенство по кънки-бягания. Съветската състезателка София Кондрашова завоюва 4 златни медала (на 500, 1000 и 1500 м и четирибой) и стана абсолютен световен шампион в крайното класиране. Следващите четири места заеха пак съветски състезателки. Те спечелиха всичките 15 медала.

ПРЕДИ 15 ГОДИНИ (на 2 февруари) завърши първото задочно отборно състезание между шахматните композитори на Украинската ССР и НРБ. В българския отбор бяха включени: Вл. Рангелов, Ст. Стефчев, А. Таниелян, Н. Димитров, Д. Манев, Е. Георгиев, С. Ботев, Михайлов и К. Стоянов. Мачът се проведе в два раздела: двуходови и триходови задачи. Украинските състезатели спечелиха с 83 :52 т. Това състезание бе отлична школа за младата българска композиция.

ПРЕДИ 10 ГОДИНИ в Лос Анжелос жури определи 6-те най-добри спортисти на 5-те континента: Европа – В. Брумел (СССР), Азия – Ямаиака (Япония), Африка – Абдул Аму (Нигерия), Австралия – Дон Фрейзър, Северна Америка – Р. Бостън (САЩ) и Южна Америка – В. Маркес (Бразилия).

Старт
ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК
СТАДИОН „ВАСИЛ ЛЕВСКИ“ СОФИЯ
Пощенска кутия 797

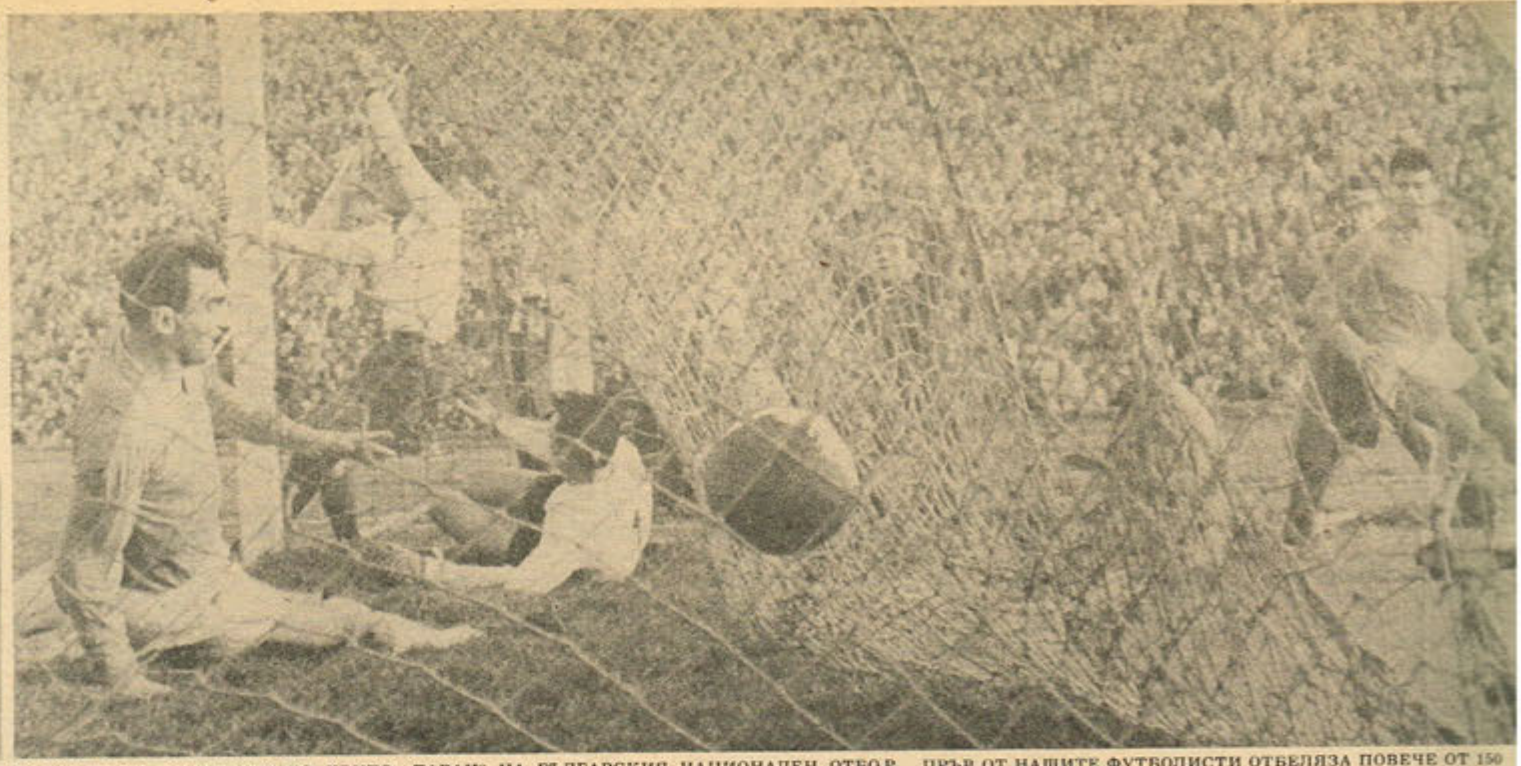
РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ: главен редактор – Недялко ДОНСКИ, Асен НЕЙКОВ, Богомил НОНЕВ, Ваня ВОЙНОВА, Вълко ПЕТРОВ, Димитър ДЖАРОВ (зам. главен редактор), Ешуа АЛМАЛЕХ, Иван ЖЕЧЕВ, Климент ВЕЛИЧКОВ, Маргарита РАНГЕЛОВА, Митьо ЕКСЕРОВ (отговорен секретар), Никола КОСТАДИНОВ, Павел ВЕЖИНОВ, Петър ХАДЖИЙСКИ Ясен АНТОВ.

Художествен редактор: Дочо ДОЧЕВ

Държавен полиграфически комбинат „Димитър Благоев“ 20121

КЛУБ 150

Редакцията на „Старт“ основава клуб за най-добрите реализатори в българския футбол. В него ще членуват футболистите, отбелязали 150 и повече гола в срещите за първенство на „А“ РФГ, турнира за купата на Съветската армия, „А“ националния и олимпийския отбор, срещите от европейските клубни турнири. Негов пръв „председател“ е Петър Жеков, членуват общо 7 състезатели, но трудно може да се каже дали през 1972 година списъкът ще бъде продължен.



ТОДОР ДИЕВ, ЗНАМЕНИТОТО КРИЛО „ТАРАН“ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕН ОТБОР. ПРЪВ ОТ НАШИТЕ ФУТБОЛИСТИ ОТБЕЛЯЗА ПОВЕЧЕ ОТ 150 ГОЛА В СРЕЩИ, КОИТО ВЛИЗАТ В КЛАСИРАНЕТО ЗА КЛУБ „150“ ЕТО ЕДНА ПРОЯВА, ХАРАКТЕРНА ЗА НЕГОВИЯ СТИЛ – ТОЙ Е В МРЕЖАТА ЗАЕДНО С ТОПКАТА...

ФУТБОЛЪТ е колективна игра. Това е правило, което вече не се оспорва. Разбраха го дори в онези страни, където „звездите“ са на изключителна почит, където „чистото“ индивидуално майсторство и сега значи много. И все пак голмайсторът, човекът, който материализира усилията на всичките 11 в един състав, има особен ореол. Неговото сияние не отслабва, тъй както мнозина предричаха в процеса на пълното утвърждаване на колективното начало във футбола в световен мащаб. Напротив – обаянието на най-добрите реализатори става по-голямо. И това не е случайно. Разко подобрената организация в играта на защитниците (най-малко това, има и други фактори!) прави отбелязването на гол особено трудно и изисква както непримирима страст към вратата на съперника, така и много физически качества и техническо умение.

И точно затова футболната статистика (с всеки ден все по-универсална!) отделя толкова много място на голмайсторите. Във всяка страна водят ранглисти на най-добрите реализатори за „всички времена“, отделят много място на тяхната динамика, съставят таблици на рекордите. Различен е само критерият...

Някъде – особено там, където статистиката има стари корени! – подреждат състезателите по броя на головете, отбелязани във всички мачове, играни от тях, независимо от това, дали са официални или не в клубни или национални отбори.

Така се стигна до 1000 гола на Пеле. Другаде се стараят да подберат само онези срещи, които поставят конкурентите при сравнително равни условия. Така е в СССР, Италия, ГДР, в някои други страни, където за класирането се вземат предвид само двубоите за първенство, на „А“ отборите и за официалните международни купи.

Втората „линия“ изглежда неправилна. Тя обаче в никакъв случай не трябва да бъде пренасяна механически. Всяка страна има свои характерни особености, които трябва да се отчитат...

ТОЧНО тези особености се постарахме да не пропуснем при основаването на клуб „150“. Многобройните консултации ни подсказаха, че трябва да имаме предвид головете, отбелязани в:

● първенството на „А“ РФГ. В него всички състезатели са поставени при сравнително еднакви условия;

● турнира за купата на Съветската армия. В някои страни, в това число и СССР, не отбелязват тези голове, тъй като отделните отбори играят различен брой срещи. У нас обаче турнирът в чест на великата армия-освободителка е изключително популярен, приближава се до републиканското първенство и головете, реализирани в него, имат също голяма тежест. За да се елиминира случайността, се отчитат само срещите от осминафиналите нататък – при обикновено дирижирания жребий това са все срещи между състави от „А“ РФГ;

● срещите на „А“ националния отбор;

● официалните срещи (квалификационни и във финалните турнири) на олимпийския отбор;

● мачовете в турнирите за купата на европейските шампиони, носителите на националните купи и – от тази година – за купата на УЕФА.

Счетохме, че не е редно да включим в класирането и головете от националните „Б“, младежки и юношески отбори. Тяхното равнище обикновено не достига качеството на играните от „А“ състава. А някои състезатели, в това число и най-добрите реализатори, играят в „А“ отбора от най-ранна възраст и не са могли да вземат участие в тези отбори. Нямаме предвид и приятелските срещи на дружествените отбори, защото съперниците им са от най-различна класа. Едно е турне в Бразилия, каквото направи ЦСКА „Септемврийско знаме“ преди година, друго – срещи в страни, където футболът все още не е отхвърлил изцяло свои те пелени...

И ТАКА първият състав на клуб „150“ е известен. Наистина той не е много широк. Такъв и следва да бъде. Той трябва да бъде стимул за всички, които атакуват противниковата врата... Затова е проблематично дали през 1972 г. в него ще има нов член. Кандидатите, както се вижда от таблицата, са трима. Но от тях с най-сериозни възможности е Христо Бонев. Защото... (най-малко) най-млад и има възможност да стори това и по-късно. Но и Г. Каменов, и Богомилов са доказали, че са достойни за този чест.

... Впрочем вратите на клуба са отворени за всички! Нужни са само 150 гола. Знаем, че не се отбелязват лесно. Но имаше ли смисъл да бъде той основан, ако членството се постигаше бързо и без особени усилия?

П. ЖЕКОВ



Г. АСПАРУХОВ



Н. КОТКОВ



ОКОЛО 450

Много наши читатели се интересуват колко гола е отбелязал досега Петър Жеков въобще. Статистиците не са в състояние да отговорят на този брой, тъй като те водят в „архивите“ си само официални срещи.

– Нямам претенции, че моите сметки са точни, но според мен досега съм вкарал около 450 гола. – ни каза Жеков – Не искам да се ангажирам с точна цифра. В края на краищата при тази цифра десет гола по-малко или дори повече нямат особено значение...

Материалите са написани от Митьо ЕКСЕРОВ със съдействието на Димитър ПИЩИЙСКИ.
Снимки: Д. МИХАЙЛОВ

ПО ПРИМЕРА НА КЛУБ «ФЕДОТОВ»

Нашият нов клуб „150“ е основан по примера на съветския клуб, който носи името на изтъкнатия реализатор в близкото минало Григорий Федотов. В него членуват състезателите, отбелязали в първенството, сборния „А“ състав и европейските турнири 100 и повече гола. В него членуват 20 души начело с известния Симонян – 156 гола, Пюшкарьов – 152 гола и др.

ЧЛЕНОВЕТЕ НА КЛУБА И ТЕХНИЯТ АКТИВ

	„А“ РФГ	КСА	Б-я „А“	Б-я (ол)	КЕШ	КНК	Всичко
1. П. Жеков	202	27	14	9	3	2	257
2. Г. Аспарухов	150	10	19	—	7	11	197
3. Н. Котков	163	10	8	1	7	3	192
4. Д. Якимов	151	14	8	—	6	5	185
5. Т. Диев	146	12	16	—	1	—	175
6. Д. Дерменджиев	148	10	12	—	1	1	172
7. Н. Йорданов	138	16	—	—	—	—	154
ТЕ ЩЕ ОСТАНАТ КАНДИДАТ-ЧЛЕНОВЕ							
Ив. Колев	95	14	25	—	6	1	141
Н. Цанев	119	10	2	—	7	1	139
Хр. Илиев	108	18	9	—	2	—	137
Д. Миланов	87	19	20	—	6	—	132
Д. Ташков	115	14	1	—	—	—	130
Ал. Василев	104	21	3	—	—	1	129
Д. Йорданов	102	17	3	—	—	—	122
П. Владимиров	100	9	—	—	—	—	109
НАЙ-ИЗЯВЕНИТЕ КАНДИДАТИ							
Г. Каменов	104	5	—	—	—	—	109
Ст. Богомилов	101	6	—	—	—	—	107
Хр. Бонев	89	5	11	1	—	—	106

Д. ЯКИМОВ



Д. ДЕРМЕНДЖИЕВ



Н. ЙОРДАНОВ



ОЛИМПИЙСКИЯТ ОГЪН ОЗАРЯВА ПОБЕДИТЕ НА СИЛНИТЕ И СМЕЛИТЕ

САПОРО, 7 ФЕВРУАРИ

Едно променливо време, в кое-о снеговалежите и силният вя-ър се редуват със спокойните ънчеви утрини, като че ли дик-ува облика на зимните олим-йски игри в Сапоро – има дисци-лини и дори цели спортове, къде-о прогнозите изцяло се потвър-дават, има други, където изне-ядите валят като истински яг. . .

И ако неочакваното подреждa-на състезателите и състеза-елките в отделни надпревари е ак в реда на нещата, истин-и сюрприз е общото представя-на страните. Скандинавците, атениците на страните, къде-о понятието спорт се покрива с зимните дисциплини, трябва-е да очакват изчерпването на чти половината от програма-а, за да спечелят своя първи зла-ен медал. Извоюва го шведът ундбак, „новият Сикстен Йерн-рг", който отново остави на за-н план своите съседи от Норве-я. . .

А „викингите" този път не ус-ха да потвърдят и най-мрачни-е за тях прогнози. Те наистина дят в момента (преди завър-ването на фигурното пързаля-е за жени и спускането с шейни) класирането по точки и имат авнително голям брой сребърни бронзови медали. Но това е върде малка утеха за страна, ято се е представяла най-добре досегашните зимни игри. Пък това класиране е наистина мо временно. Защото съветски-е спортисти крачат уверено ъм победата в неофициалното асиране по нации. Представи-елите на великата социалисти-ска страна имат всички шансо-да заличат аванса на норвежци-те в състезанията по кънки-бягане за жени, в ски-бягания за жени, фигурното пързаляне и хокея, докато скандинавците могат да „реагират" по-успешно само в ски-бягания за мъже и в биатлона (а там шансовете на СССР съвсем не са по-малки!. . .) и донякъде в алпийските дисциплини чрез своя единствен силен състезател Хакер. . .

. . . Че е трудно да се говори вече за подчертана хегемония, разбраха (най-свой гръб!) и „големите" алпийски страни – Австрия и особено Франция. И ако миролците имат утехата, че стартираха без изключения Шранц и спечелиха все пак един сребърен и един бронзов медал, „петлите" направо претърпяха пълен крах. Те нямат досега нито един медал в актива си; нямат дори един състезател в челната шестица при мъжете. Докато двете страни се „дебнеха" – и в подготовката, и в състезанията – помежду си, ударът дойде съвсем неочаквано от третата алпийска страна, ота Швейцария.

Успехът на швейцарците е наистина сензационен. Те, разбира се, можеха да разчитат на победата на световния шампион Руси в спускането. Но едва ли са мечтали, че ще имат четирима състезатели в първата шестица! И още по-малко, че ще спечелят златния медал в спускането за жени, където всякакви прогнози, освен една победа на австрийката Пръол, изглеждаха празни приказки. . .

Осемнадесетгодишната Мари-Терез Надиг обаче показа, че младостта има своето място на върха, че именно те могат да носят най-големите изненади. . . А каква по-голяма изненада от това една състезателка, която по време на игрите в Гренобъл е била . . . участничка в курс за малки скиори в Ароза, да спечели златен медал в Сапоро, след като нейният треньор Швайнгрубер очакваше това да стане (евентуално. . .) на световното първенство през 1974 г? (А апетитът идва наистина с яденето. Сега Надиг е отправила поглед и към златните медали в гигантския слалом и слалома. Треньорът ѝ, пък и известният скиор Еди Бругман считат, че за узряване в тези дисциплини са нужни една-две години повече, отколкото в спускането. Няма ли да се излъжат и този път?)

Впрочем възможностите на младите състезатели и в най-сложните дисциплини бяха подчертани и от шампиона на северна комбинация – Велинг (ГДР). Не е ли сензационен неговият път? Та само за една година той измина толкова дългото разстояние от европейски юношески шампион до златния олимпийски медал!

И все пак герои на игрите остават „ветераните". Първият от тях е вече известен – Ард Схенк спечели три златни медала, които украси с два олимпийски рекорда. Но той едва ли ще остане сам на върха. Същите възможности имат още двама състезатели. Чудесната Галина Кулакова, която спечели бягането на 10 км в прекрасен стил на голям шампион, е безспорен фаворит в бягането на 5 км, а победата на съветската щафета не буди никакви съмнения. Към тройна победа се е устремил и Вячеслав Веденин. Той победи на 30 км, макар че подготовката му е насочена специално за бягането на 50 км. А освен това има и щафета!. . .

. . . Олимпийската програма е вече почти преполовена! Но ще има още много оспорвани битки, в които олимпийският огън озарява победите на най-силните и смелите. . .





ВЕЧЕ НИЩО НЕ Й ЛИПСВА...

Галина Кулакова пристигна в Сапоро като една от наследничките на старите славни традиции в съветския женски отбор по ски. Звездата ѝ изгря точно преди 4 години в Гренобъл, за да замести блясъка на Колчина, Козирьова, Болских. . . Да бъдеш голям след големите е трудно, може би по-трудно, отколкото сам да пробиваш пътина. Но Галя притежава истински характер на боец. И още в първия си старт в Сапоро се добра до онова, което единствено ѝ липсваше: златен олимпийски медал. Сребърен и бронзов вече имаше – донесе ги от склоновете на Отран през 1968 г. Имаше и две златни награди от световното първенство в Щръбске плесо.

Сега тя живее, работи като педагожка и тренира в град Ижевск. Още няма семейство, а е 29-годишна. Големият спорт понякога изтиква много други „човешки" неща на заден план. Но когато си му предан, не закъснява да ти се отплати, да ти даде удовлетворение. Сега Кулакова с вълнение си спомня за своето далечно детство в село Степаново и как веднъж, когато беше на гости при сестра си във Вомкинск, участвува под нейно име в районните състезания и се класира на второ място. Невинната измама бе разкрита, но чак след това. А Галина вече обичаше безумно ските и вълнението на големите стартове. . .

За нея олимпиадата тепърва започва. И нищо чудно, ако по-нататъшната борба по снежните писти на Сапоро ѝ донесе нови заслужени радости.





ТЕЛЕФОТОТО НА БТА НИ ЗАПОЗНАВА С НАЙ-БЪРЗИТЕ МЕЖДУ БЪРЗИТЕ:

1 *БЕРНАРД РУСИ (Швейцария) – „КОСМОНАВТ № 1" ПО БЕЛИТЕ ПИСТИ НА ЕНИВА ПОТВЪРДИ КЛАСАТА СИ НА СВЕТОВЕН ШАМПИОН ПО СПУСКАНЕ.*

2 *МАРИ-ТЕРЕЗ НАДИГ (Швейцария) – НАЙ-МЛАДАТА ОЛИМПИЙСКА ШАМПИОНКА ПО ВРЕМЕ НА СТРЕМИТЕЛНОТО Ѝ СПУСКАНЕ ПО ПИСТАТА НА ЕНИВА*

3 *УТЕ РЮРОРД И ВОЛФГАНГ ШНАЙДЕЛ – ДВАМА ОТ СЪЗВЕЗДИЕТО НА ГДР В СПУСКАНЕТО С ШЕЙНИ*

4 *ФРАНЦУЗОЙКИТЕ ФРАНСОАЗ МАКИ И ИНГРИД ЛАФОРГ С ГИПСИРАНИТЕ СИ КРАКА МОГАТ САМО ЧРЕЗ ТЕЛЕВИЗОРА ДА НАБЛЮДАВАТ ШЕМЕТНИТЕ СПУСКАНИЯ НА КОЛЕЖКИТЕ СИ АЛПИЙКИ.*



КЛАСИРАНЕ ПО СТРАНИ

до 7 февруари (без фигурно пързаляне и спускане с шейни), както на всички олимпийски игри (на първия — 7 т., на втория — 5, на третия — 4, на четвъртия — 3, на петия — 2 и на шестия — 1):

СТРАНА	ЗЛ	СР	БР	IV	V	VI	ТОЧКИ
НОРВЕГИЯ	—	3	4	3	2	1	45
СССР	2	2	1	1	2	2	37
ХОЛАНДИЯ	3	1	—	1	1	1	32
ШВЕЙЦАРИЯ	2	1	1	1	—	1	27
ГФР	2	1	—	—	2	1	24
ШВЕЦИЯ	1	1	1	2	—	2	24
ФИНЛАНДИЯ	—	1	1	2	2	1	20
ЯПОНИЯ	1	1	1	—	1	—	18
ГДР	1	—	1	—	—	1	12
АВСТРИЯ	—	1	1	—	—	—	9
САЩ	—	—	1	—	—	—	4
ФРАНЦИЯ	—	—	—	1	—	—	3
ИТАЛИЯ	—	—	—	1	—	—	3
ЧЕХОСЛОВАКИЯ	—	—	—	—	1	1	3
РУМЪНИЯ	—	—	—	—	—	—	2
ПОЛША	—	—	—	—	—	1	1



ПЪРВИТЕ

И ПЪРВИЯТ СРЕД ТЯХ

За него – първия олимпийски победител в Сапоро, 30-годишния съветски скиор Вячеслав Веденин – вече сякаш е известно всичко: къде е роден и израсъл, какви победи и успехи е постигнал. Но зад цифрите и титлите често остава скрит самият човек...

Когато миналата година започна подготовката си за настоящия олимпийски сезон, Веденин сподели:

– След като имам сребърен медал от Гренобъл, същата награда в Сапоро няма да е достатъчна. А ще бъде много по-трудно да се добера до победата, отколкото бе на световното първенство в Щрбске плесо. Сега всички знаят какви „чудеса" могат да очакват от мене...

Веденин нарочно наблегна на думата „чудеса" – искаше да си отмъсти на ония, които бяха нарекли тъкмо така успеха му в Щрбске плесо. Защото през целия си живот на спортист и човек е смятал, че „на пистата чудеса не стават". Това е неговото скиорско верую.

– Знаете ли колко километра съм пробягал, докато стигна до тия победи? Стъпих върху скиите на 7-годишна възраст...

Славният път на Слава към световната и олимпийска титла води началото си тъкмо от ония далечни и трудни следвоенни години. Всеки зимен ден момчето изминава по 8–9 км със ски на краката до училище и обратно. Но като него са много. Защо точно той?

Отговорът е прост: заради изключителното трудолюбие. То става негова същност още тогава, по ливадите и горите на село Слобода, Тулска област, където Слава неуморно размахва косата и острата брадва. То казва тежката си дума и в ония усилни дни след 1966 г., когато изтърва световната титла на 50 км в последната отсечка пред финала, а догогава имаше най-добро време от всички. Това му помогна да разбере своя треньор Павел Колчин и неговата програма, изградена върху големия обем на натоварванията. Ролкови ски, велосипед, бягане... Мнозина плашеха Веденин, казваха му, че еди-кой си и еди-кой си не са издържали, че ролковите ски са отживелица. Но Веденин вярваше. Вярваше и работеше. И успехите не закъсняха. Сега, 17 години след двата златни финала на Владимир Кузин по време на световното първенство във Фалун, третото поредно поколение съветски бегачи начело с Веденин отново доказа силата на съветския ски-спорт.

Веденин е дребничък, но широкоплещест и необикновено силен. Може да направи 150 лицеви опори и всеки ден пробягва по 30–40 км. Движенията му са бавни, говори тихо и малко. Но стъпи ли на пистата, в миг се преобразява. Обикновено е облечен в бяло – от главата до краката. Има много широка крачка, никой не може да се оттласква толкова рязко и силно с щеките. Стремителното му бягане е изключително красиво, макар и да не прави впечатление с особена лекота. Когато се носи по пистата, Веденин прилича на огромна бяла птица, която непрекъснато размахва крила и все не може да се издигне във въздуха...

А се издигна: до най-високия връх в света на спорта!





ПЪРВИТЕ! ВИНАГИ ТЕ СА ПРЕДИЗВИКВАЛИ ОСОБЕНО ОЧАРОВАНИЕ И СПЕЦИАЛЕН ИНТЕРЕС. А НА XI ЗИМНИ ОЛИМПИЙСКИ ИГРИ В САПОРО ПЪРВИТЕ СА ТВЪРДЕ РАЗЛИЧНИ. РАЗКАЗВАМЕ ВИ ЗА:

- ПЪРВИЯ ОЛИМПИЙСКИ ШАМПИОН – ВЕДЕНИН (СССР)
- ПЪРВИЯ, СПЕЧЕЛИЛ ПОВЕЧЕ ОТ ЕДИН ЗЛАТЕН МЕДАЛ – СХЕНК (ХОЛАНДИЯ)
- ПЪРВИЯ, ПОВТОРИЛ ТИТЛАТА СИ ОТ ГРЕНОБЪЛ – КЕЛЕР (ГФР)
- ПЪРВИЯ ШАМПИОН ОТ СТРАНАТА-ДОМАКИН И ОТ АЗИЯ – КАСАЯ (ЯПОНИЯ)

МЕДАЛИ И...ЛАЛЕТА

Първият, който не се задоволи само с един златен олимпийски медал от Сапоро, е холандският кънкобегач Ард Схенк.

Големият спортист, „човекът-мълния", както го наричат сънародниците му, е рожба на голямо и истински спортно семейство. Още от малък Ард взема пример от сестра си и двамата си по-големи братя: тя е лекоатлетка, участничка в холандския национален отбор по петобой, а те са доста добри футболисти. И както обикновено става, високото, подвижно момче на свой ред започва да тича след кожената топка. Но обиква и кънките. Тая любов не е случайна – бащата Клаас Схенк цели 16 години работи като треньор на най-добрите холандски кънкобегачи. Отначало той с учудване гледа сина си: „Откъде ли се е взел моя мощен мъдък у него? Нали никой не го е учил?" А после, през зимата на 1962 г., престава само да гледа. Потупва Ард по рамото и казва: „Време е!"

Така започва всичко. Всеки ден след училище по един час Ард изучава истинската техника на пързалянето. Две години по-късно в Инсбрук го удостояват с честта да носи знамето пред холандската олимпийска група. Ала още е рано, психологическият допинг не може да свърши работа. Най-доброто постижение на младежа е 10-то място на 1500 м..

През есента на 1964 г. с Ард Схенк започва да работи опитният специалист Хюскес. Новият тласък в развитието му и мъжеството, добито в казармата, го повеждат бързо напред към всичко, което холандецът притежава днес – куп европейски, световни титли и рекорди. До преди няколко дни нямаше само олимпийски отличия. Защо?

Това е една от големите, необясними загадки на спорта. Точно в навечерието на игрите в Гренобъл неукротимата мощ на „летящия холандец" започва да гасне. „Това е краят!" – решиха специалистите. Но упоритостта на Схенк и магнитната сила на ледената пista му помогнаха да преодолее кризата, да се върне отново на върха. ..

Неведнъж специалистите са се мъчили да изкопчат тайната за голямото майсторство на Ард Схенк. Тогава той поклаща глава и скъпернически отговаря: „Цяла година тренирам по 2 часа на ден. Дори през лятото. А зиме прекарвам на леда по 4–5 часа, пробягвам 35–40 км."

И нищо повече. ..

След всяка победа на сина си Клаас Схенк засажда нов сорт лалета в градината си. През олимпийските дни той има доста работа. ..

И ПАК ТРЕНИРОВКА!

Нямаше в неделя по-щастлив в Сапоро от победителя в скока от малката шанца Юкио Касая. Той бе необичайно словоохотлив...

– Кое допринесе най-много за вашата победа?

– Готвихме се много упорито и изучихме отлично шанцата.

– Как тренирате?

– Всеки ден. През лятото предпочитам да бягам, защото не обичам да скачам на трамплини, покрити с изкуствена материя.

– Не се ли страхувахте преди старта, че вашият отбор е твърде стар?

– Вярно е, че повече от нашите скачачи бяха и в Гренобъл. Не забравяйте обаче, че там нашата страна бе представена по същество от младежки отбор.

– Вярвахте ли преди скоковете, че ще победите?

– Знаех само, че съм длъжен да покажа всичко, на което съм способен. Но противниците ми трябваше да кажат дали това е достатъчно за победата.

– През миналата година се оженихте...

– Жена ми също обича спорта. Тя не успя да стане „звезда", но разбира моите грижи и трябва да я благодаря за помощта.

– Какво мислите за борбата на големия трамплин?

..Касая предпочете да отиде на тренировка именно там! На тренировка със своя първи златен олимпийски медал. И с амбицията да станат два...

ОТНОВО И...СТИГА

За Ерхард Келер казват, че не само бързо се пързаля, но знае и бързо да мисли, което му позволявало веднага да преценява слабостите на противниците си. Но най-характерното за олимпийския шампион на 500 м е, че бил... типичен максималист. Още преди заминаването си за Сапоро Келер недвусмислено заявил, че ще спечели златен медал и в никакъв случай сребърен...

В последното си интервю Келер оповести, че напуска активния си състезателен живот.

– Защо искате да прекъснете спортната си кариера?

– Считам, че за в бъдеще няма да стана по-добър, а втори не искам да бъда. След игрите ще взема изпитите от последните два семестъра и започвам работа като зъболекар.

– Наистина ли вследствие злополука при ски-спускане единият ви крак е по-къс?

– След като си счупих десния крак, той е с един и половина сантиметра по-къс, но при каране на кънки не се забелязва.

– Колко дълъг е ножът на кънките ви?

– 43 сантиметра точно.

– Каква скорост развива спринтьор от вашата класа?

– Петдесет километра в час.

– Кой е образецът ви в спорта?

– Съветският кънкьор Евгени Гришин. Ползувам и някои елементи от досегашния олимпийски рекордьор на 500 м – Мак Дермот.

Господин БРЪНДЕЙДЖ ШРАНЦ и белите олимпиади

„Войната" между президента на МОК Брънделж скиорите а пийци продължи дълго. Заплахи ме на чикагския милиардер бях „страшни"; Международната федерация по ски не изоставаше заканите си и не скриваше сво то намерение да бойкотира игри ме. Очакваше се – в самото нав черие на старта в Сапоро! истинска буря, която (както с полага за японските острови. . . можеше да вземе много жертв Но тя се разрази само в чаша во да. . .

Изключен бе само един състез мел – австрийският ветера Карл Шранц. А останалите 3 които бяха в списъка, „заключе в чекмеджето на г-нБрънделж останаха „сухи."

Международната федерация п ски на свой ред реши състезател ме да не се снимат със ски, по ко то има големи надписи на фирм ме производителки.

И толкова. . . Твърде малк след една толкова продължите на „война"!

Трудно е да се каже, че това някакъв резултат. Дори е по-ре но да се счита, че фирмат „Кнайсъл", заради връзките с ко то бе отстранен Шранц, направ нов удар (едва ли майсторите р рекламния шантаж срещу купув чите ще пропуснат възможнос та да измислят нещо от рода н „Шранц бе отстранен, защото наши ски е непобедим"). Едва л благородната постъпка Шранц, който сам пожела остан лите австрийци да участвуват е без съгласието на „Кнайсъл" та нали при това положение фи мата нямаше да може да използ ва нито едно име за реклама. . .

А случаят Шранц едва ли е да някакво отражение върху остан лите. Съдете сами. . . Вечна след завършването на спускан то журналистите запитаха поб дителката Надиг:

– Кое ви помогна най-много победата? Колективният д във вашия отбор, ваксата и ските?

– Ските! – възкликна Надиг б да се замисли нито за миг. ..

В същото време зимните оли пийски игри получиха нов уда Решението на ФИС стартовет в Сапоро да не бъдат зачитани световно първенство (то ще б де организирано отделно!) не е б значение. Още един спорт орган зира в олимпийската година св отделен шампионат на планет ма. А това едва ли е в полза зимните олимпийски игри.

И едва сега става ясна исти ската цел, или по-точно исти ските цели, на „войната" оба на от президента на МОК.

А освен това – и то изглеж далеч по-важно! – някои среди МОК отново показаха, че предп читат да се занимават с проб ми, които далеч не са основни международния спортен живо Говори се дълго и предълго за ск рите алпийци, а без много шум поставен въпросът за отменя изключването на расистите с ЮАР от Международния оли пийски комитет; говори се скиорите, а въпросите, наистин наболелите въпроси за демокр тизиране на международно олимпийско движение стоят в на заден план; президентът МОК е готов едва ли не сам да трива рекламни надписи, но прави нищо за промени в прог мата на летните игри, раздум изгода на спортистите от СА

И точно затова не може да мисли, че след буря (макар и в ша вода!) е най-тихо. . .

Огнян БО

ПЪРВИ СТЪПКИ НА ГОЛЯМО ДЕЛО



РУСЕ ОЧАКВА МНОГО ОТ СВОЕТО СПОРТНО УЧИЛИЩЕ

Средното политехническо училище още нама име. Възпитаниците му са завоювали на спортното поле толкова отличия, че и грижливо оформеният специален кът не може да ги побере. Това най-ново звено на детско-юношеския спорт тук е още в своята бебешка възраст, но една тетрадка вече респектира със записаното в нейните първи страници.

Рекапитулацията за учебната 1970/71 г. гласи: *баскетбол:* първенци на р-во „Дунав" – пионери и пионерки, и вицешампиони на МНП – момчета (Ив. Василев – „най-полезен за отбора си играч"); *св. борба* – втори в Русенски и седми в републиканското първенство; *лека атлетика* – 15 призови (отборни) места в различните стартове и четвърти в шампионата на МНП (с 1 изравнен и 2 подобрени рек. рекорди); *спортна гимнастика* – пълен отборен успех в състезанията по спортния календар на учащите се (индивидуално: 1. Г. Стефанов; 1. А. Джурова, 2. М. Йорданова, 3. В. Ненкова). В края на миналата година малките гимнастици и гимнастички потвърдиха възхода си и с второто място в турнира за приза „Сила и красота".

Стремителен старт наистина!..

В тетрадката още не бяха записани резултатите от току-що проведеното – първо за 1972 г. – градско първенство на закрито, но вече се знаеше, че и там възпитаниците на училището доминират.

В салона на СШ по борба тренират двадесетина малчугани с екипа на ССПУ. С половината от тях – след едно много интензивно разгряване – ст. преподавателят Г. Ачев започва занятие по техниката на св. борба, а колегата му Р. Горанов се отправя с другите към къта за силова подготовка. В паралелката VII „а" всички запалени борци и все пак веднага се откроява стройно светлокосо момче Димитър Малакчиев, което донесе в училището първия медал от републикански шампионат за 1971 година. По стените са портретите на прославените български борци. Може би след време ще стане нужда да се посместят", за да сторят място и някое от тези хлапета! Нали тук в този салон израснаха световният шампион Ив. Илиев, медалистите Огн. Николов, Хр. Ангелов... Засега обаче намеренията на малките борци са далеч по-скромни: призово отборно място в предстоящото републиканско първенство!..

В закритата писта на комплекс „Ялта" идва VI „б" клас. Момичетата загряват всички заедно, но самостоятелно. Д. Момчилов счита, че това приучва на самодисциплина. До VII кл. включително, подготовката е комплексна (Й. Друмева например постигна високи резултати на хв. тонка 61,82 м – нов рекорд, на 60 м. гл. бягане – 8,4 сек, в скок на дължина – 4,45 м и на височина – 125 см. А мнозина подсказват атлетическото си амплоа: Св. Янков е най-техничен и бърз над препятствията, дребничкият Диян е изключително отскочливо момче (висок 145 см, той преодолява летвата на 150 см!)...

В салона по гимнастика в този комплекс намираме момичетата от V „а" и VI „а" кл. С прекрасната обстановка напълно кореспондират спретнатата екипировка и прилежността на децата, старанието на преподавателите Н. Кръстева и М. Йорданова, М. Реджебова и Цв. Ангелов...

В баскетболната зала си припомняме оценката на гостувалия неотдавна специалист от побратимена Рига Иманта Плявиньш: „На много добро ниво провеждат занятията си Ил. Мирчев и М. Златанова!"

КОГАТО НЕ СА НА СПОРТНИЯ ТЕРЕН

В занималнята децата от VI „б" кл. са залегнали над уроците със същото прилежание, с което участвуват и в учебно-тренировъчните занимания. Засега са втори по успех за първия срок с обща оценка много добър (4,84). Възпитателката Б. Костова е доволна: „Бях свикнала да се занимавам със слаби ученици. Тук почти всички са добри и отлични, и.. пак учат!.. Будни деца, някак по-различни са – в поведението, в дисциплината!" Общият успех в училището е 4,58, тук има 19 отличници в ученето и спорта и през миналата учебна година само трима са имали поправителен изпит и нито един не е останал да повтаря класа...

Пионерската дружина е подчинила изключително богатата си многостранна дейност на призива „Млади димитровци – по димитровски път!" Родителският комитет непрекъснато помага в практическото решаване на всички въпроси по учебната, спортната и възпитателната дейност в училището. Някои родители са често с децата (на свои разноски) по време на състезания в други градове!...

Понеже стана дума за други градове, нека да отбележим и забележително широката „география" на училището. Писма, написани с детския почерк на възпитаниците му, отпътуват на адреси из цялата страна – за Видин и Малко Търново, за Ботевград, Тетевен, Велинград. и.

Всяка седмица директорката Дора Люто-бродска събира ръководството на училището и преподавателите-спортни специалисти. Всеки докладва за резултатите от участието на своите възпитаници в последните състезания. Обсъждат и въпросите по организирането на летните лагери. При всеобщото убеждение: не „курортни", а с активен отдих, спорт, обучение на нови плувци и т. н. Преустроиха и временно седмичното разписание на тренировъчните занятия поради рязкото застудяване. Тези съвещания постоянно трябва да разрешават и доста затруднения, породени от липсата на собствена учебна, спортна и битова база. Засега ползуват учебните помещения, общежитията и столовата на други училища, както и спортните съоръжения на ОС на БСФС и физкултурните дружества „Дунав" и „Локомотив". Пък и изискванията непрекъснато растат – работят по специалните програми на българските федерации за спортните училища със значително увеличен годишен обем (по лека атлетика – 600 ч., сп. гимнастика – 1000 ч., борба – 700-800 ч. и по баскетбол – 850-1050 ч.). При това за учебната 1972/73 г. се предвижда към сегашните 200 възпитаници да се присъединят и сборни паралелки по кану-каяк, вдигане тежести и гребане. С две думи: осъществяването досега е само едно надеждно начало!... Тепърва предстои то да се разширява, укрепва и усъвършенствува. Местната общественост и ОС на БСФС направиха много, за да се завърти колелото. Сега трябва да положат всички усилия за по-срочното построяване на училищния комплекс, за осъществяването на още по-действена методическа помощ и ръководство!..

Любомир ГИНЕВ



ГОРЕ: В ГИМНАСТИЧЕСКИЯ САЛОН НА КОМПЛЕКС „ЯЛТА"

ВЪЗПИТАТЕЛКАТА БОЙКА КОСТОВА ПРОВЕРЯВА РАБОТАТА НА ЛЮБОМИР КОЛАРОВ ОТ VI „Б" ЛЕКОАТЛЕТИЧЕСКИ КЛАС.

А. ДЖУРОВА – НАЙ-ДОБРАТА ГИМНАСТИЧКА НА УЧИЛИЩЕТО И РЕПУБЛИКАНСКИ ШАМПИОН НА МНП.

Снимки: Димитър КОЛЖАБАШЕВ



ШАМПИОНИТЕ ОТГОВАРЯТ

„Останах неприятно изненадана, че за Сапоро не заминаха наши скиорки-бегачки. Та нали те са донесли досега най-голяма слава от олимпиади и световни първенства по зимните спортове! Вахме си извоювали уважение и международен престиж с имената на Кръстана Стоева, Надежда Василева, сестрите Мария и Роза Йорданови, Величка Чолакова, Цветана Сотирова... По техни пътеки се развиваха и по-младите – Величка Пандева и Вангелина Пешинска. Как така се получи, че на тазгодишните зимни олимпийски игри ще отсъствуват българските скиорки?

Соня ВАНГЕЛОВА
студентка в София

С писмото на Соня Вангелова започнахме многократната наша шампионка, заслужилата майсторка на спорта Надежда ВАСИЛЕВА сега старши треньор в Българската федерация по ски. Тя сподели:



„Вашата читателка е права в едно. Вярно е, че и тогава, когато бяхме равностойни на най-силните страни, ние имахме отделни победи и над най-добрите съветски скиорки. Нямо да забравя как на световното първенство в Осло до последните ски бягания в щафетата 3 по 5 км бяхме на второ място. Бях поела щафетата от Кръстана Стоева четвърта. Тя бе получила криза, след като бе хвърлила всичко на 5 км и 10 км, в които дисциплини се класира на пето място. Успях да предам на Величка Втора. Тя държа напора на скандинавките почти до самия финал. Изтощена, тя бе задмината едва десет метра преди завършването на бягането, след което следваше последното стометрово спускане... Имахме успехи и на олимпийските игри в Скуо Вали, в Инсбрук, където нашата щафета бе пето място, победи на предолимпийските игри в Гренобъл, на зимната универсиада в Италия, на традиционния най-голям международен шампионат в Кицбихел... Уви, всичко това само потвърждава, че бяхме спечелили име, което не бива да проиграваме. На миналите игри в Гренобъл се представихме слабо. Причините за това отстъпление се дължат на отсъствието на Кръстана, но здравословното ни състояние и главно на слабости в подготовката... Не намерихме сили по-бързо да преодолеем кризата. Трябва да търсим причините за нашето изоставане и да възвърнем реномето си възможно по-бързо!

Да не забравяме, че скиорките-бегачки могат да се изявят на международното поле при дългогодишна упорита подготовка. Колчина стана световна шампионка на 36 години, и Густафсон спечели два златни медала в Гренобъл на тридесетгодишна възраст. Затова считам, че 28-годишната Пандева и още по-младата Пешинска могат да бъдат достойна смяна на нашето поколение и заедно с тях да хвърлим сили в подготовката на голяма група девойки. Условията в нашата страна разкриват по-благоприятни перспективи за ски-бягането. Затова и грижите към тях трябва да бъдат по-големи и целенасочени. Засега стимулите за развитието на ски-бягането са твърде ограничени. Пет-шест състезания – вътрешни и международни – за един сезон са крайно недостатъчни и не оправдават огромния труд. Преломът в подготовката трябва да бъде в умисъл с отношението и грижите към ски-бягането, които трябва да имат полагаемото им се основно място сред зимните спортове."

Драги читатели,

Рубриката „Шампионите отговарят" ще бъде постоянна на страниците на „Старт". Пишете ни за всичко, което ви интересува, посочвайте кой от най-изтъкнатите ни състезатели и треньори желаете да ви отговори. И шампионите (сегашни и бивши) ще бъдат на ваше разположение.

ЗАПОМНЕНИТЕ ДНИ НА ТОДОР РАЙКОВ



ЛАУРЕАТЪТ НА ДИМИТРОВСКА НАГРАДА Т. РАЙКОВ В РАБОТНИЯ СИ КАБИНЕТ



БАСКЕТБОЛНИЯТ СЪДИЯ Т. РАЙКОВ Е СПРАВЕДЛИВ И ТОЧЕН, КАКТО БЕ В МИНАЛОТО КАТО ИГРАЧ.

Разбира се, главното беше да се намерят въпросите. Те трябваше да са достатъчно нови, за да не са банални, и достатъчно житейски обикновени, за да не изглеждат претенциозни. Останалото щеше да свърши той, майсторът на спорта Тодор РАЙКОВ.

Обадих му се в Централния научноизследователски институт по технология на машиностроенето, или ЦНИИТМАШ, както е наречен за по-просто (или по-сложно?). Знаех, че е достатъчно зает с оглавяваната от него секция, която се занимава с планиране на изследователската дейност, международното научно-техническо сътрудничество и изследване ефективността на научните разработки. Затова предложих да му представя въпросите на „Старт“ писмено. Отговори ми, че винаги е предпочитал това да става в разговор – в него има „обратна връзка“, както е модно да се казва днес. И определи час.

Това, че отивах при него, не бе случайно. Защото има спортисти (и то немалко), които безвъзвратно изчезват от спортния небосклон, скъсват всички нишки, свързващи ги със спорта, и заживяват в друг свят – за да бъдат забравени. Има и други, които с цената на тежък, неблагодарен труд правят всичко възможно, за да си останат „звезди“ – и често изпитват горчивината на естествения ход на времето. Тонко Райков (нали с това име го помним от години) не беше забравен. Не поради това, че се стремеше да напомня за себе си. Просто спортът бе станал неделима част от неговата същност. Той без така се раздаваше в името на спорта и без сам да съзнава това, продължаваше да бъде НЕЩО, да бъде онова, което сме свикнали да наричаме пример.

А всъщност той има и за какво да напомни. От 1946 до 1956 година бе един от най-добрите ни състезатели по баскетбол. В този период името му фигурираше в протоколите на десетки официални срещи на ЦДНА и представителната петица на България. А сам той не фигурираше, а присъствуваше на площадката с богатата си баскетболна фантазия, с игровата си култура, с пословичното си трудолюбие и спортна етичност. Т. Райков бе мотор на ЦСКА и в републиканските титли за 1949, 1950, 1951 неговата „вноска“ изглежда неоспорима. А в споменките му, предполагам, не на последно място са подредени едно IV място на европейското първенство през 1955, победата в турнира за Наградата на София през 1956 (когато за пръв път изпреварихме съветския отбор, „страшилището“ на баскетболна Европа), титлата „Балкански шампион“ през 1946 г.

Впрочем нека не се отвличаме. Вече съм в кабинета му – предстои ни разговор. Той предлага да „получи“ всичко накуп и да отговаря накуп. Разбирам, че много от онова, което понякога ни се струва разчленено, отделено едно от друго, за Райков изглежда единно, влязло в цялостната му система на отношение към живота. „Толстой казваше – започва той, – че силите на човека са неизчерпаеми, че те само са заключени от самосъхранението и могат да бъдат освободени от нещо силно: любов, безумие, отчаяние, необходимост. Спортът е именно от тези „силни неща“, той разгръща вътрешните сили на човека и преобразува потенциалната му енергия в действуваща, присъединява го към общочовешкото усилие. Сигурно за това така съм се обвързал с него.

Тази дума – „обвързал“ – Т. Райков употребява явно не случайно, той я повтаря много пъти в нашия разговор. И тя далеч не е поза. Доказателства?

Майсторът на спорта Райков не само играе своята любима игра. Той учи и завършва с много добър успех ВИИ „Карл Маркс“. Работи – и то работи така, че за „Технология за нанасяне на лаково покритие чрез електрофореза“ през 1970 г. става заедно с колектив от научни творци лауреат на Димитровска награда. Посвещава много време на треньорска работа. За него баскетболът има малко тайни и той иска час по-скоро да предаде всичко на младите. Т. Райков става прекрасен педагог – юношите на ЦСКА под негово ръководство през 1951, 1952,1953,1956 са първи в републиката. Повече от 200 млади хора (а сред тях М. Семов, Ст. Филипов, П. Лазаров, Г. Тошев) при него правят първите си стъпки и се влюбват в баскетбола – нали в училище децата обикновено ябълки първо не предмета, а учителя. Днес понатежал от годините, той е отново между двата коша, вече като съдия от републиканска категория. За всичко това освен любов, търпение, воля са нужни и просто часове. Часове от деня, часове от нощта, часове от личното време, часове от времето на околните, скъпи нему хора. Ето това Т. Райков нарича „обвързан съм“! Но то не му тежи – защото е негов избор.

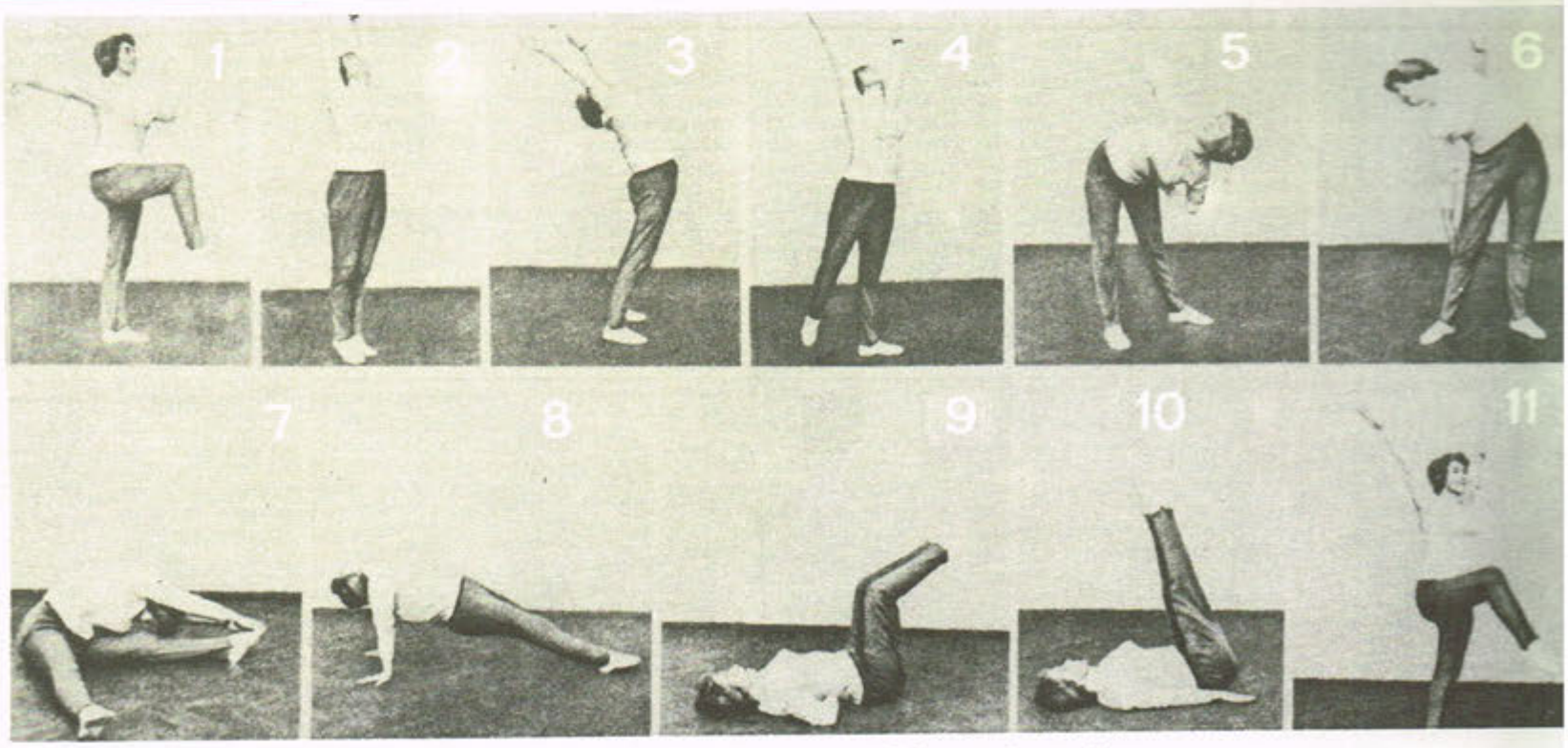
„Ние сме роби на Негово Величество Баскетбола – смее се той. – Когато излязохме на европейската сцена, никой не се боеше от нас. Защото не вземаха предвид едно малко, но важно нещо – че ние страшно обичахме играта. Струва ти се след някой турнир, че всичко ти е дошло до гуша, че с пръст няма да пипнеш топката. А тия пръсти веднага започват да скучаят по нея. После лактите, раменете, бицепси, трицепси – целият ти в неудържимо желание. Спомням си, от балканиадата в Букурещ през 1946 си донесохме обувки с „троен гьон“, последна мода. Отидохме на игрището, не издържахме и след час игра, понеже нямахме със себе си екипи, от обувките остана само хубавият спомен.Едва ли ще го забрави някой от нас този спомен – защото нали животът на човека се състои не от изминали, а от запомнени дни!“

За много работи говорихме с Т. Райков. За минали и сегашни неща. За стари и нови проблеми. „Играта много се е променила – отбелязва той, – но, изглежда, ритъмът на промените изпревари ритъма на поколенията. Струва ми се, чена времето в баскетбола бяхме създали собствен, български стил на игра, стил, който се определяше от наличието на такива имена като Темков, Катерински, Тотев, Славов, Семов, Пейчински, Панови, Барчовски, Радев. . . Дали можем да говорим за това днес? Не искам да виня младите, те могат много – но дават ли всичко, оправдават ли всичко онова, което получават? Защото в края на краищата човек се цени не по това, което би могъл да стори, а по действително сторено. „Би могъл“ си е негова работа, „направил е“ се отнася до всички ни!“

Тези думи прозвучаха като укор. И като някакъв своеобразен призив за работа, за атмосфера, за амбиции. Струва ми се, има върху какво да се замислим. Особено когато зад тях стои едно голямо име в българския баскетбол, в българския спорт и българската наука – Тодор Райков.

Валентин ЯНЕВ

ДА ОТДАЛЕЧИМ СТАРОСТТА



В средната възраст, когато косите започват да белеят, а формите застрашително да се закръглят, жените често изпадат в паника. В такива случаи обикновено те търсят спасение в различни диети или прибягват до услугите на козметиката и (както често се случва) сами ускоряват стареенето. А старостта може да се забави, да се отдалечи, и то напълно реално. Нужно е, разбира се, да проявите достатъчно воля и постоянство. Да съхраните своята свежест и линия, да бъдете бодра и с добро настроение, ще ви помогнат ежедневните занимания с физически упражнения. Ако все още не сте се възползували от тяхната чудодейна сила, не е късно да го направите сега За тази цел трябва да отделяте само 10-15 минути на ден. Упражненията може да изпълнявате сутрин преди работа или в друго удобно за вас време, но обезателно всеки ден. Наред с физическите упражнения препоръчваме ви още няколко съвета, които ще подпомогнат тяхното въздействие. Ходете колкото се може повече пеша, движете се по улиците с по-бързо темпо и използувайте всяка възможност за разходка на чист въздух. Ако живеете на по-горни етажи, откажете се от услугите на асансьора. Ограничете консумирането на шестени храни и на течности. Вечеряйте най-малко един половина часа преди лягане и никога не преяждайте вечер (пък и въобще). Предпочитайте млечни и растителни храни.

Предлагаме ви един комплекс от физически упражнения, съставен от доц. М. Новик от Централния научноизследователски институт по физическа култура и спорт на Съветския съюз.

1. Ходене на място с високо повдигане на колената и енергично размахване на ръцете – 1 – 2 минути.

2. Изходно положение (и. п.) – основен стоеж, пръстите на ръцете вплетени долу пред тялото. Изнасяне на ръцете горе, длани навън, протягане с повдигане на пръсти. Сваляне на ръцете отстрани на тялото, издишване. Изпълнява се 3–4 пъти.

3. И. п. – краката разтворени на ширината на раменете, ръцете долу покрай тялото. Странични кръгове с ръцете – отдолу – напред – горе – назад – долу. После обратно. Изпълнява се по 5–6 пъти във всяка посока.

4. И. п. – основен стоеж. Повдигане ръцете горе встрани, длани навътре, като едновременно изнасяме десния крак назад на пръсти, погледа горе, вдишване. Връщане в изходно положение, издишване. Изпълнява се по5–6 пъти с всеки крак.

5. И. п. – краката разтворени на ширина на рамената, ръцете на кръста, пръстите свити в юмрук. Наклон с енергично обръщане на трупа вдясно и отвеждане дясната ръка назад, горе. Връщане в изходно положение. Изпълнява се по 3–4 пъти за всяка ръка.

6. И п. – стоеж, краката разтворени на ширина на рамената. Наклони встрани, дясната ръка се плъзга по крака колкото се може по-надолу, лявата отива под мишницата. Изпълнява се 3–4 пъти във всяка страна.

7. И. п– разкрачен седеж. Два-три пружиниращи наклона към левия крак, издишване. После към другия крак. Изпълнява се по самочувствие.

8. И. п. – седеж, ръцете опрени на пода зад тялото.Повдигане таза колкото се може по-високо, краката изпънати в „шпиц“, главата отпусната назад. Бавно връщане в изходно положение. Изпълнява се 3–4 пъти.

9. И. п. – лег, ръцете под кръста. Повдигнете краката, сгънете ги, изправете и бавно ги отпуснете на пода. Броят на изпълненията по самочувствие.

10. И. п. – лег. Повдигнете краката горе задръжте до умора.

11. Завършете упражненията с ходене постави та, като повдигате и отпускате свободно ръцете за разхлабване и редувайте с дълбоки вдишвания и издишвания.

ШКОЛА ЗА ПАТРИОТИЗЪМ, ЗА МЪЖЕСТВО И УМЕНИЕ

Ръководейки се от забележителната мисъл на др. Тодор Живков, че наред с труда, политическия живот, образованието, науката и културата младежта може и трябва да намери поле за изява на своите способности и във военното дело, като се готви за защита на родината, Димитровският комсомол през последните години изгради единна и стройна система за военнотехническата подготовка и за патриотичното възпитание на младото поколение. Важно място в тази система заемат военнотехническите спортове, които изискват висока морално-волева устойчивост и физическа закалка, мъжество, умение и трайни интереси. Те прекрасно съчетават в здрава сплав спорт и творчество и култивират по твърде увлекателен начин така необходимите за нашето съвремие, за днешните и утрешни строители и защитници на социалистическа България, качества на спортисти и творци у практикуващите ги младежи, като ги въоръжават със знания и умение в техниката и във военното дело, като калят волята им за победа. Военноприложните спортове са тясно свързани с онази част от техниката, която търпи най-силното и постоянно въздействие на научно-техническата революция,и успехите в тях са немислими без високата техническа култура на състезателите. Многообразието им е друга характерна черта – сега в света се практикуват 30 военно технически спорта. В системата на Комсомола у нас се развиват 25 от тях, обособени в 6 групи: стрелкови, въздушни, морски, радио, авто-мото и модели спортове.

Поставянето им на широка масова основа е голямото завоевание в тази област. С тези спортове у нас активно се занимават над 85 000 пионери и комсомолци. Висша форма на провежданата учебно-възпитателна работа в клубовете е спортно-състезателната дейност. Само през 1971 г. в страната ни се състояха 94 републикански и 68 международни състезания. В големия турнир по военноприложните спортове „Дружба и братство“ с участието на спортисти от страните, членки на Варшавския договор, България застана на първо място в комплексното класиране с три отборни шампионски титли. Стрелците отново показаха своя точен огън, като през годината подобриха 20 републикански рекорда и спечелиха на международното поле 25 златни, 16 сребърни и 13 бронзови медала. Продължават своя победен ход корабомоделистите и авиомоделистите. Успешно стартират с миниатюрните си ракети нашите ракетомоделисти, които са на челно място сред социалистическите страни и съставляват част от световния елит. Уверено правят първите си стъпки малките копия на автомобили. Радиоспортистите също дават своя принос за увеличаване на спортната слава на страната ни. Нашите състезатели по морските спортове винаги са респектирали съперниците си, мотоциклетистите неведнъж изправяха на крака многобройните си привърженици, а комсомолската авиация и особено парашутистите се славят отдавна с високото си майсторство, със здравите си позиции на едни от най-добрите в света. Сега България е на второ място (след СССР) по броя на притежаваните световни рекорди и на първо – по постигнатите абсолютни рекорди.

Подполковник Димитър МИЧЕВ
заместник завеждащ отдел „Военнотехническа подготовка на младежта“ при ЦК на ДКМС



ЗДРАВА СПЛАВ ОТ С



Височината се измерва с хиляди метри, а целта е кръгче с диаметър 10 сантиметра. Но българските парашутисти все по-често кацат в „нулата“ – както Георги Алексиев на откритията шампионат на Франция във Вишн.

РЕКОРДИТЕ НЕ ПАДАТ ОТ НЕБЕТО

Малко са спортовете у нас, които могат да се похвалят с успехите на парашутизма. След месец ще бъде чествувана тържествено неговата 25-годишнина, увенчана с баланс, на който може да завиди всеки.

. . . Далеч е още славата. Далеч е второто място в света по брой на световните рекорди. Далеч са призовите места на световни първенства и големи международни състезания. Още няма сегашната материална част, масовостта и майсторството. Защото е 1946 година. Има Народен съюз за въздушен спорт, има един престарял самолет „Юнкерс –52“ за временно ползуване, стари десантни парашути „РЦ–20“, 25 младежи и 4 девойки и. .. много ентусиазъм у тях. Докато един ден самолетът се издига над летището на 300 м височина, ква пронизителният сигнал на клаксона и курсистите стават парашутисти. Теофана Крил, Иванка Стойкова, Мика Ганчева, Донка Вярчева, Филип Киров, Марин Кирчев са сред първите...

. . . 1955 година. Тържествено събрание. Първите български световни рекордьори по парашутизъм получават високи правителствени награди, връчвани от председателя на БОК генерал Вл. Стойчев. Всичко протича тържествено и протоколно. Докато генералът прочита третото име в списъка:

– Заслужилият майстор на спорта Асен Шарков. . . – генерал Стойчев вдига глава, поглежда Шарков, пъхва листа в джоба си и се приближава към микрофона: – За мен е особена радост да връча този орден на другаря Шарков, на чиито гърди през Отечествената война имах честта да закача два ордена „За храброст“! – и бившият командуващ Първа българска армия обхваща в крепката си войнишка прегръдка запасния сержант. В залата бушуват овации, официалните рамки са изчезнали. И ясно се чувствува приемствеността на поколенията в труда, в спорта, в боя. Защото може би в тази зала са били някои от бъдещите състезатели-парашутисти, които сега са носители на купи, медали, грамоти за световни рекорди, може би точно в този момент нещо е трепнало в сърцата им и те са свързали своя живот със спорта на смелите и разумните. Безумно смели, за разочарование на поетите, в парашутизма не се допускат...

И се заниза поредицата от състезания – за световно първенство, за Адриатическата купа, за шампионата на дружеските армии, за купата „Златни пясъци“. И цял свят научи имената на Стефан Калъпчиев, Иван Крумов, Чавдар Джуров, Хинко Илиев. И завинаги остават в историята абсолютните световни рекорди на Христо Толев, Димитрина Андреева, Маргарита Спасова, Иванка Златанова, Колю Андреев, Тодор Попов, Иван Каракашев, Петър Ангьозов, Георги Обретенов, Георги Алексиев, Стойчо Славов, Женя Гаврилова. . .

Миналата година представителният отбор на Комсомола отиде на откритото държавно първенство на Франция. В страната, където е родена думата „парашут“, не е лесно да мериш сили с домакините. Но екна преди „Марсилезата“ вълнуващата мелодия на „Мила родино“. Военният оркестър я изпълняваше за Георги Алексиев – абсолютен шампион на състезанието и шампион на всички индивидуални дисциплини, за Женя Гаврилова – абсолютна шампионка на състезанието, за завоювалия второ място Михаил Гориков, за всичките наши момчета и момичета, които донесоха у нас френско злато, сребро и бронз.

. . . В дванадесетте аероклуба на Комсомола в страната раснат стотици млади спортисти-парашутисти.Расте крилато поколение от въздушни спортисти и бъдещи бранители. Те следят внимателно стъпките на батковците, учат се от техните грешки и успехи, напират с амбициите на младостта. Те ще бъдат през тази година духом заедно с нашите отбори в ГДР – на състезанията на социалистическите страни, в УНР – на състезанията по четирибой за млади парашутисти, в САЩ – на XI световно първенство. А кой знае дали в международните състезания и световните първенства след две-три години няма да блеснат и техните имена на шампиони и рекордьори – за слава и чест на социалистическа България.

Николай КАЛЧЕВ
международен съдия, секретар на бюрото на РС по парашутизъм

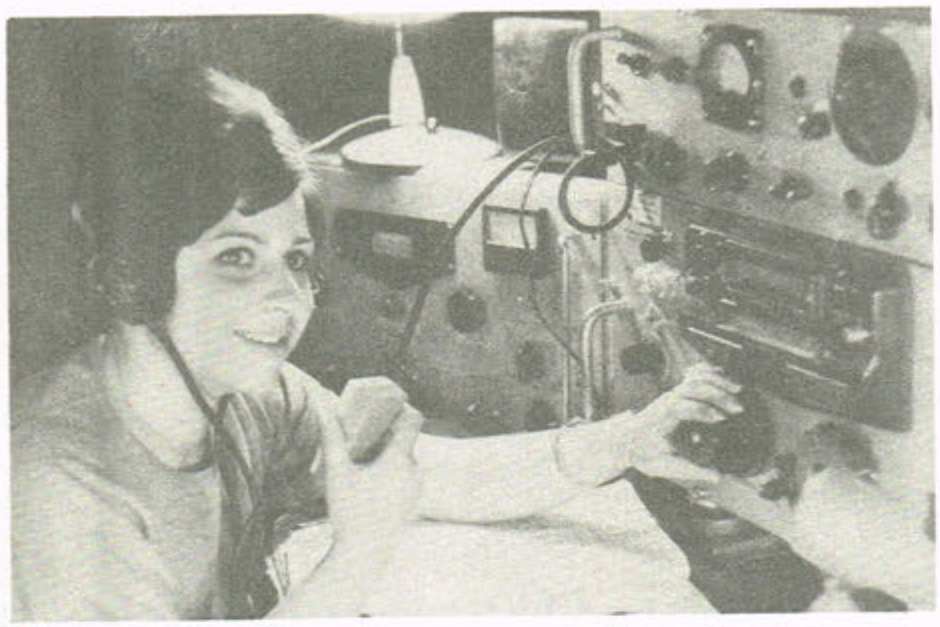




СЛЕД ИМЕТО НА ИЗТЪКНАТАТА ПАРАШУТИСТКА МАРГАРИТА СПАСОВА СА ВПИСАНИ НЕ ЕДНА И ДВЕ ПОПРАВКИ НА СВЕТОВНИТЕ РЕКОРДИ.

„ЗВЕЗДА" ПО ВРЕМЕ НА СВОБОДНО ПАДАНЕ – ВКЛЮЧВАНЕТО НА ТАЗИ КРАСИВА ПАРАШУТНА ДИСЦИПЛИНА В НОВИЯ ПРАВИЛНИК ЗА СВЕТОВНИТЕ РЕКОРДИ Е ПРЕДСТОЯЩО

ЧРЕЗ РАДИОСТАНЦИЯТА НА РАДИОКЛУБА В КОЛАРОВСКИ РАЙОН СТУДЕНТКАТА ОТ ВМЕИ МАРГАРИТА ИВАНОВА СИ СПЕЧЕЛИ ПРИЯТЕЛИ ОТ ДЕСЕТКИ СТРАНИ.





...ОРТ И ТВОРЧЕСТВО





НАЙ-БЪРЗИЯТ В ЕВРОПА!

Изминалият сезон бе един от най-плодотворните за българския корабомоделен спорт. Край езерото Мария Хендрика в белгийския морски град Остенде осем пъти хилядната публика на европейското първенство по корабомоделизъм съпровождаше на крака родния трибагреник на най-високия пилон. Българските състезатели, отново оставили след себе си представителите на такива челни в научно-техническия прогрес държави като ГФР, Англия, Франция и други, доказаха с постиженията си в този ярко изразен технически спорт, че партийната поръка „Българската нация – нация техническа, нация комунистическа!" все повече се превръща в реалност. Наред с многократните европейски шампиони заслужилите майстори на спорта Ив. Маринов и Ив. Николов от Русе на най-високото стъпало на почетната стълбичка застанаха и младите Т. Стойчев (Сл. 3), Ив. Иванов (Сф), Г. Христов (Сл. 3), Ем. Матеев (Рс) и С. Статков (Вн).

Тези изключително високи завоевания извънредно затрудниха . .. определянето на корабомоделиста номер едно за миналата година. И все пак жизнерадостният комсомолски секретар на националния отбор Венцислав Маринов направи всичко, за да облекчи мази задача. Високото му конструкторско и спортно майсторство, съчетани с удивителна енергия и стръв към големите скорости, доведоха до една доминираща над другите изява през 1971 г.

Ранна пролет – скоростният глисер с въздушен винт и двигател с вътрешно горене от 2,5 куб. см на В. Маринов доближава 200-километровата граница; началото на юни – В. Маринов е първият български корабомоделист, достигнал на официално състезание скорост над 200 км в час; след един месец – той е изненадата на Регатата на мира в Л... щок. 217 км в час и нов европейски рекорд; ... густ, Белгия – със стартовете си на ев... пейското първенство българинът В. Ма... нов подобрява на два пъти европейския ... корд, постигайки 225 км в час, завоюва ша... пионската титла и става най-бързият ко... бомоделист на континента!

Нанизани така един след друг, рекордни... стартове оставят впечатлението за глад... и безметежен растеж. За младия специали... по научна апаратура във варненския ВМ... те са само логичен етап от изминатия г... годишен и труден конструкторски ... състезателен път. Увлечението по кора... моделизма, започнало още в ученическите ... дини в Плевен, го свързва и професионал... морето. То го отвежда в техникума по м... ско корабоплаване и корабостроене във В... на, където заслужилият треньор Г. Мир... вижда в скромните му постижения зарод... ша на едно дарование в областта на с... ростните модели.

Така Венцислав Маринов от „сянка" ... доайена на скоростните модели у нас пост... пенно, с упорит труд и много безсънни но... над новите си конструкции се превърна в ... ка състезателна фигура. Отличната ... стартова техника, съчетана с високо ко... структорско майсторство и умела такти... по време на състезанието, осигуриха „из... надата", която младият българин серви... на европейските майстори в Остенде. А з... ването „Заслужил майстор на спорта" ... златният Народен орден на труда са зас... жена награда за труда и умението му.

Илия БОЙЧЕВ Капитан I ра...

САМО ВЯТЪРЪТ И РЕВЪТ НА МОТОРИТЕ

За нас, зрителите, мотоциклетизмът – това е динамика и емоции. А какво е той за тези, които обуздават мощните машини и летейки към финала, към победата, чуват само вятъра и рева на моторите? Нека дадем думата на заслужилия майстор на спорта Христофор ЧОРБАДЖИЕВ, съюзен треньор по мотокрос и на майстора на спорта Георги ЯНАКИЕВ, съюзен треньор по мотоциклетизъм на писта. И така:

– Какво е за вас мотоциклетизмът?

ХР. ЧОРБАДЖИЕВ: Прекрасно съчетание на всички човешки качества – воля, дух, сила, спортсменство. Може би тъкмо затова така много допада на младежта. А и за друго – кросът дава възможност състезанията да се провеждат в който и да е кът на страната, хората го виждат и обикват.

Г. ЯНАКИЕВ: И още – прекрасно владеене на машината. Личните качества на състезателя не са достатъчни без богата техническа култура. Териториално и по отношение на материалната база пистовите състезания са наистина „по-претенциозни", но за сметка на това дават възможност на зрителя през цялото време да следи борбата.

ДВАМАТА: А лично за нас – голяма любов, професия, удовлетворение. Почти всичко. . .

– Човекът или машината – кой побеждава във вашия спорт?

ДВАМАТА: Съюзът между двамата. И все пак „глава на семейството" е човекът, нали машината е негово творение. Но само когато знае и умее, иначе настъпва „матриархат". . .

ХР. ЧОРБАДЖИЕВ: Някои погрешно смятат, че на мотоциклетиста не е нужна специална физическа подготовка, че добрата машина сама ще го „разходи" до финала. А изследванията показват, че мотоциклетизмът е сред най-претенциозните спортове по отношение на физическата и психическата натовареност на състезателя.

Г. ЯНАКИЕВ: Добре, че нашите мотоциклетисти не споделят подобно схващане за физическата подготовка и с малки изключения се готвят съзнателно. Те най-добре знаят, че съвременните мощни мотоциклети се покоряват само на здравите и силните.

– Имаме ли ние достатъчно от тези модерни и мощни машини?

ДВАМАТА: Грижите на ЦК на Комсомола намерха израз и в рекордната доставка на състезателни мотоциклети през 1971 г. Внесени бяха 45 кросови и пистови машини. През тази година ще пристигнат нови 55. . .

– Отплатата за грижите са успехите на състезателите. . .

ХР. ЧОРБАДЖИЕВ: Мотокросистите могат да се похвалят с третото място в крайното отборно класиране в турнира за „Дунавската купа", с класирането на В. Манолов сред първ... 15 в света, с деветото място на Г. ... киев (братовчед и съименник на с... ния треньор на писта) на приятел... крос в Италия с участието на свет... ния елит, с петото място на ... Секулинов сред участници от 12 ст... ни в ГДР. .

Г. ЯНАКИЕВ: В индивидуалния ... мовен шампионат на ледена писта ... Петков е дванадесети, той победи ... мотостадиона „Витоша" в Со... съперници от 6 нации, в Ловеч над... щите състезатели се наложи П. ... ев, а отборът ни застана на първо ... то.

– Растат ли нови майстори, ще ... ли нови имена?

ХР. ЧОРБАДЖИЕВ: Работата с мл... перспективни състезатели е наша ... тоянна задача. В мотокроса отсега ... помнете имената на Р. Рачев ... Видин и Сл. Даскалов от Русе.

Г. ЯНАКИЕВ: Подмладяването ... пистовия състав на националния ... бор в основни линии е извършено. Н... можем да не държим сметка за нап... щите А. Ефтимов (Рс), Р. Радков ... Хр. Симеонов (Пд).

Материалите са подготвен... със съдействието на отде... „Военнотехническа подготовк... на младежта" при ЦК на ДКМС...



ЗА ТЕЗИ ТРИМА ЛЕКОВОДОЛАЗИ ОТ ВАРНЕНСКИЯ МОРСКИ КЛУБ ЧУДНИЯТ СВЯТ НА МЪЛЧАНИЕТО НЕ Е ЗАГАДКА.

МАЙСТОРСТВОТО НА ЗАВОЯ НАЙ-ЧЕСТО РЕШАВА ИЗХОДА НА БОРБАТА НА МОТОПИСТАТА.



ГОЛЕМИТЕ ГОВОРЯТ

ХАНС ФАСНАХТ:

САМО С ТАЛАНТ НЕ СТАВА

Той е един от онези, на които най-много ще разчитат домакините на предстоящите олимпийски игри в Мюнхен. В досегашната си спортна кариера 21-годишният западногермански плувец е подобрявал два пъти световни и 17 пъти европейски рекорди. Носител е на 3 европейски титли от Барселона през 1970 г.: на 200 м св. ст., 1500 м св. ст. и в щафетата на 4 х 200 м св. ст. В момента притежава световния рекорд на 200 м бътерфлай (2.03,3) и европейските рекорди на 200 м св. ст. (1.55,2) и на 1500 м св. ст. (16.19,9).

– Как се ориентирахте към плувния спорт?

– Баща ми беше много добър плувец. А аз изпитвах невъобразим ужас от водата. Когато бях на 7 години, попитах някого какво ще стане с мене, ако падна в басейна. Получих отговор, че от само себе си ще изплувам на повърхността. Скочих и ... изплувах.Две години по-късно вече тренирах в един спортен клуб.

– Кой завърши първото ви състезание?

– Не бях навършил още 10 години, когато спечелих първото си състезание на 50 м св. ст. с постижение 40,4 секунди.

– Как изглежда всекидневната ви тренировъчна програма?

– През зимата ставам в 5 часа сутринта и плувам от 6 до 8 часа. След това идва време за учебните занимания, а от 14,30 до 16 часа правя силова тренировка на сухо. От 16 до около 18.30 часа отново съм в басейна. През лятото, по време на ваканцията, спя до 7 часа сутринта, а с плуване се занимавам от 8 до 11 и от 16,30 до 19 часа. Всеки ден тренировката ми е изградена по различен начин. Треньорът никога не ни съобщава предварително какво ни очаква.

– По колко километра преплувате всеки ден?

– Обикновено по 12 км, но от началото на тая година повиших значително метража и смятам да стигна до 16 км дневно.

– Мнозина ви наричат „плувен робот". Какво мислите по тоя въпрес?

– Невъзможно е да си плувец от световна класа без упорити тренировки. Специално в плувния спорт изискванията станаха толкова големи, че само с талант нищо не може да се постигне...

– Според вас кой е най-големият ви успех? А най-горчивият провал?

– Най-доволен бях от себе си през 1969 г., когато подобрих световния рекорд на 400 м св. ст. с 4.04,0. А най-горчивия си неуспех преживях на европейското първенство през 1970 г. в Барселона, когато поради едно несполучливо обръщане останах на второ място в същата дисциплина. Пръв бе шведът Ларсон,който ме изпревари с 4 десети от секундата и отне световния ми рекорд – постигна 4.02,6.

– Какво ще е нужно за победа в Мюнхен?

– Опитът показва, че състезателят трябва да е поне с 2–3 секунди под сегашния световен рекорд, за да храни някакви надежди за победа в по-дългите разстояния.

– Вие лично какви резултати смятате да постигнете през 1972 г.?

– На 400 м св. ст. – 3.58,0, на 1500 м св. ст. – 15.45,0, а на 200 м бътерфлай – 2.01,0.

– Как преценявате шансовете си за олимпиадата?

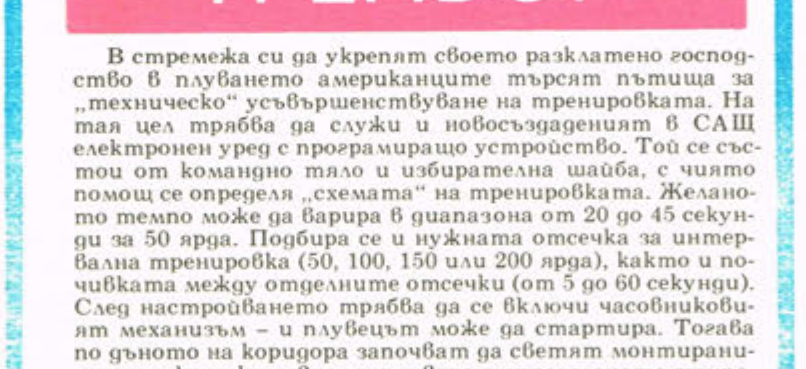
– Надявам се поне на един златен медал. За мене е все едно дали ще е на 200 м бътерфлай или на 400 м св. ст.

– А след това?

– Ще продължа образованието си в Икономическия факултет. Но ще плувам само толкова, колкото ще е достатъчно, за да получавам стипендия.

– Бъдещата ви професия?

– Ако не стана треньор по плуване, вероятно ще се занимавам с икономика на промишлеността.



ХАНС ФАСНАХТ ПРЕКАРВА ТОЛКОВА ЧАСОВЕ ВЪВ ВОДАТА, КОЛКОТО ЕДИН ЧИНОВНИК ПРЕД БЮРОТО.



ПИТИЕ ЗА ВСИЧКИ

На тази снимка, разпространена от шведската агенция „Пресенс билд", с чаши в ръка са Гьоран Агневик – ръководител на известната тренировъчна база „Веледален" в Северна Швеция, проф. Бенгт Салтин от стокхолмския университет за физкултура и спорт, шведският колоездач Ян Рипфел и състезателят по мотокрос Гунар Нилсон. Те пият „гаторада". Това е най-новото откритие на проф. Салтин, което ще бъде използувано за повишаване работоспособността на шведските спортисти в предстоящите отговорни състезания. За какво по-точно става дума?

При активна тренировка скиорът отделя около 1 литър пот на час, а кънкобегачът дори повече. Отделянето на литър и половина пот при собствено тегло на спортиста 70 кг понижава работоспособността му с около 20 процента. За компенсация състезателите обикновено използуват различни плодови сокове или подсладена вода, но те не се абсорбират достатъчно бързо от организма. Продължителните изследвания на проф. Салтин в тая област завършиха с откриване на така наречената „гаторада" – напитка, предназначена да възстановява силите на спортистите. Тя съдържа 4,8 процента захар, 0,2 процента сол и известно количество калий и магнезий в такива пропорции, че да се усвояват бързо от организма. „Гаторада" е приятно ароматизирана и според твърденията на проф. Салтин може да увеличи издръжливостта на спортиста с около 10 процента. Питието е много подходящо и за всички, които се занимават с тежък физически труд, особено за леярите, тъй като те отделят до 5 литра пот на ден.

ЕЛЕКТРОНЕН ТРЕНЬОР

В стремежа си да укрепят своето разклатено господство в плуването американците търсят пътища за „техническо" усъвършенствуване на тренировката. На тая цел трябва да служи и новосъздаденият в САЩ електронен уред с програмиращо устройство. Той се състои от командно тяло и избирателна шайба, с чиято помощ се определя „схемата" на тренировката. Желаното темпо може да варира в диапазона от 20 до 45 секунди за 50 ярда. Подбира се и нужната отсечка за интервална тренировка (50, 100, 150 или 200 ярда), както и почивката между отделните отсечки (от 5 до 60 секунди). След настройването трябва да се включи часовниковият механизъм – и плувецът може да стартира. Тогава по дъното на коридора започват да светят монтираните там крушки и водят плувеца с определеното темпо, което може да се регулира и допълнително по време на движение чрез завъртане на командната шайба. Автоматично се дава и предвидената почивка между отделните отсечки. Четири и половина секунди преди изтичане на почивката серия от светлинни сигнали – червен, жълт и зелен – подготвят плувеца и определят момента за следващия старт.

Уредът служи не само за диктуване на темпото и дължината на почивките, но и за изграждане у плувеца на чувство към определено темпо. Плувецът се движи отначало в синхрон с бягащите по дъното светлинни сигнали, които впоследствие се изключват и когато бъдат включени отново, трениращият и треньорът разбират доколко е било спазвано желаното темпо.

Освен всичко това новият механизъм дава сведения и за резултатите от различните промени в техниката на загребването. Спортистът плува отначало с умерено темпо и по обичайния за него начин. Щом промени техниката, запазвайки същото темпо, светлините веднага показват дали новият начин на загребване увеличава бързината на придвижването или не.

Апаратът се използува и за обучаване в състезателна стратегия. По време на тренировка плувците спринтират с различна интензивност в различни части на състезателното разстояние

Уредът може да се използува едновременно от няколко спортисти. Но най-голямото му преимущество е, че плувците могат да тренират по точно определена от треньора програма, без да е нужно неговото присъствие.

ПАНОРАМА

Филмът за олимпийските игри в Мюнхен ще бъде съвместна продукция на „Бавария филм" и американската фирма „Уолтър Пикчър" от Лос Анжелос. Няма да има предварително изработен сценарий, а всичко ще се изгражда върху хрумванията на осемте режисьори, от които се изисква да отразят „типичното, важното и интересното". Кандидати за осемте режисьорски места са световноизвестни филмови творци: Ф. Фелини и Витторио де Сика (Италия), Р. Лестър и Р. Полански (Англия), А. Куосава (Япония), Ф. Цинеман и Б. Уайлдър (САЩ), И. Бергман (Швеция) и др.

●

Не само скиорите-алпийци се обвиняват в нарушаване на олимпийския аматьоризъм. В подобно положение сега се намират и 11 известни американски лекоатлети: Евънс и Бърнет (400 м), Силвестър (дуск), Тейт и Хорн (скок на дължина), Уокър и Смит (троен скок), Уудс (гюлле), Стюарт (копие), Куестад (спринтьор) и Ливърс (препятственик). Всички те са обвинени, че през 1970 г. са подписали договор с лекоатлетическата професионална група „Уърлд спортс промошън". Групата банкрутирала, преди да организира каквито и да било прояви, и фактически спортистите не са получавали никакви суми срещу подписа си, но така или иначе, последна дума за участието им на олимпиадата в Мюнхен ще има олимпийският комитет на САЩ.

●

Според едно статистическо изследване в Швейцария всеки 50-и жител на земята играе баскетбол или волейбол, докато с футбол се занимава едва всеки 140-и обитател на планетата ни. И наистина 25,8-те милиона футболисти са малцинство в сравнение с 65-те милиона активни волейболисти и баскетболисти.

●

Две фирми, производителки на ски от Австрия и Швейцария, правят сложни изследвания, чиято цел е да се усъвършенствуват сегашните видове автомати за прикрепване на ските към краката на скиора. Изследванията се вършат при състезателни условия: някои от форлойферите по пистите за спускане и слалом имат на краката си специална апаратура, свързана чрез кабели с носеното на гърба съоръжение. Така се получават сведения за силите, които действуват от различни посоки върху автоматите на ските.

●

Шведската федерация по тенис бе принудена да увеличи щатната си таблица с още една бройка, като ангажира. . . бавачка. Това стана в резултат на ултиматума, даден от шампионката на страната Бригита Радберг: „Или ще ми осигурите някое младо момиче, което да се грижи за 3-годишния ми син Патрик, или ще престана да се състезавам!"

●

По подобие на съществуващите професионални групи от тенисисти и скиори някои английски фирми, които произвеждат съоръжения за бадминтон, са се нагърбили да създадат и „бадминтон-цирк". Вече са отправени предложения до едни от най-добрите световни майстори на тая игра, които срещу съответно заплащане ще трябва да предприемат рекламни турнета в скандинавските страни, ГФР, Великобритания, САЩ и Канада.

ФУТБОЛЪТ
В БЛИЗКИ И ДАЛЕЧНИ СТРАНИ

НОВ СЕЗОН НОВИ ПЪТИЩА

По стара традиция началниците, треньорите и лекарите на отборите от висшата и първа група в СССР се събраха на своята всесъюзна конференция в началото на годината. Трябваше да се начертаят и уточнят пътищата, по които ще се развива съветският футбол през новия сезон. В специалното постановление на Спортния комитет на СССР се изтъква, че към най-характерните причини, които забавят напредъка, трябва да бъдат причислени ниското научно-методическо равнище на учебно-тренировъчната работа, малкият обем на натоварванията и недостатъците във възпитателната работа. Отчита се, че програмата за първенството на страната все още не отговаря на съвременните изисквания, а Управлението на футбола и Футболната федерация на СССР не винаги са контролирали достатъчно строго учебно-тренировъчната работа в челните клубове, не са обобщавали опита на най-добрите.

В съответствие с това бяха направени известни корекции в шампионатния календар. Ето как заместник-началникът на Управлението на футбола към Спортния комитет на СССР Г. Кофанов рисува чертите на новия сезон:

„Програмата е построена така, че отборите, които отиват да играят в други градове, да имат там 2 мача с интервал по 3–4 дена между тях. След завръщането им у дома цикълът между мачовете ще се увеличава до 7 дена. По такъв начин всички отбори ще имат еднакви възможности за задълбочена тренировъчна работа в своите бази.

Основната подготовка на играчите от сборния отбор ще преминава в клубовете, но въпреки това в три кръга от първенството клубовете не ще могат да използуват своите най-добри футболисти. За да се улесни подготовката на сборния отбор на СССР, предвидени са две големи прекъсвания на първенството: 11 дена през юни и 19 дена през август. Ала и в единия, и в другия случай интересите на клубовете няма да пострадат. През юнския антракт повечето отбори ще участвуват в международни турнири, които ще се организират в нашата страна, а останалите ще заминат на турнета в чужбина. През август ще стане обратното: повечето отбори ще имат приятелски международни срещи в чужбина, а на ония, които останат, ще намерим добри спаринг-партньори".

Очертавайки плановете на сборния отбор, неговият нов треньор Александър Пономарьов заяви, че играчите от „А" и олимпийския състав ще бъдат обединени в един отбор, който ще участвува едновременно в двете големи състезания през годината – европейското първенство и олимпийския турнир. Публикуван е и календарът на сборния отбор за 1972 г.:

29 март – приятелски мач България – СССР;
19 април – приятелски мач СССР – Перу;
29 април – четвъртфинал за европейско първенство Югославия – СССР;
13 май – втори четвъртфинал СССР – Югославия;
24 май – приятелски мач ГФР – СССР;
25 май – квалификационен мач от олимпийския турнир Франция – СССР;
7 юни – приятелски мач СССР – България;
16 юли – приятелски мач СССР – Финландия;
6 август – приятелски мач Швеция – СССР;
16 август – приятелски мач СССР – Полша;
18 октомври – квалификационен мач за световно първенство Ейре – СССР.

Първата фаза от предсезонната си подготовка играчите от сборния отбор на СССР преминават в Югославия, въпреки че югославяните са техни противници в четвъртфиналите за европейско първенство. Това решение бе взето още преди да бъде изтеглен четвъртфиналният жребий, и вследствие Футболната федерация на СССР не сметна за нужно да го променя. Тренировките се водят на остров Хвар, а по-нататъшната програма предвижда три контролни мача: на 13 февруари в Сплит с „Хайдук", на 18 февруари в Твенте с местния едноименен холандски клуб и на 23 февруари в Лиеж със „Стандарт" (Белгия).

Първенството на страната ще стартира на 4 април, а последните мачове са предвидени за 3 ноември. Като предсезонна проверка на отборите ще бъде използуван първият кръг от турнира за Купата на СССР, който е насрочен за 29 февруари.



МОСКОВСКИЯТ СПАРТАКОВЕЦ НИКОЛАЙ КИСЕЛЬОВ – ЕДНА ОТ МЛАДИТЕ НАДЕЖДИ В ПОЛУЗАЩИТНАТА ЛИНИЯ НА СБОРНИЯ ОТБОР.

ПЕТ МИНУТИ С Армандо МАРКЕС



Пълното му име е Армандо Нунес Роза да Кастанейра Маркес. Всепризнат е като футболен съдия № 1 в Бразилия. Държи свирката си в ръка вече 20 години, слави се с бистър ум и общителен характер, а статистиците не пропускат да отбележат, че е съдията, който пръв се е осмелил да отстрани от игра „самия Пеле". На 42-годишна възраст Армандо Маркес вече мисли да сложи край на съдийската си практика, макар че тя му носи добри доходи – той е професионален арбитър. Затова и разговорът с него естествено започва оттук...

НЕКА СМЕ ПО-СТРОГИ!

– Какво мислите за професионалното съдийство във футбола?

– Професионализмът навлиза все по-дълбоко в света на футболната игра. Менажерите, треньорите, лекарите и масажистите са професионалисти, както и футболистите в много страни по земното кълбо. За журналистите футболът също е професия. Защо тогава да не е и за съдиите? Обикновеният съдия в света на професионалния футбол прилича на дирижент, чиито оркестранти плуват в охолство, а самият той трябва непрекъснато да затяга пояса си. Футболистите получават големи заплати и са склонни да не зачитат решенията на човека, чието социално положение е твърде по-скромно, но така или иначе, има властта да ги ръководи през 90-те минути на мача. Ако това противоречие бъде премахнато, съдията ще може да работи при по-спокойна обстановка. Като професионален арбитър аз печеля добре. За мене няма значение, че даден играч има високи доходи, че даден клуб е богат и влиятелен. На терена мисля само за правилността на моите решения. Според мене аматьоризмът вече е отживял. Съдийството трябва да стане професионално. От това зависи бъдещето на „големия" футбол.

– Как поддържате своята „форма"?

– Всеки ден два пъти по 40 минути се занимавам с физическа подготовка. Два пъти месечно излизам сам на празното игрище и си представям, че на него се играе истински мач. В продължение на 90 минути „ръководя" моя мач. Това е прекрасно средство за поддържане на рефлексите. Ще ви дам един пример. Правилото за авантажа е твърде важно, но често не се уважава достатъчно. Ако съдията държи свирката в устата си, склонен е да сигнализира веднага щом забележи нарушение, без още да е разбрал кой ще извлече полза от спирането на играта. Ако държи свирката в ръка, опъната надолу покрай тялото, сигналът му ще прозвучава твърде късно... Работил съм много върху въпроса за държането на свирката. Лично аз използувам средно положение – ръката ми е непрекъснато свита и свирката се намира на най-подходящото разстояние от устата. Това ми позволява, след като вече съм взел решение, да забавя с около една десета от секундата изсвирването. Понякога тая десета струва много...

– Как е организирано професионалното съдийство в Бразилия?

– В Бразилия професионалното съдийство бе въведено през 1968 г. Всеки бразилски щат има собствена федерация. Професионалните съдии сключват едногодишен договор с тях. Ако съдията не е вършил добре работата си, следващата година договорът му не се подновява. Сега, след създаването на общонационално първенство, съдиите ще бъдат ангажирани от Бразилската спортна конфедерация. Всеки щат има своя съдийска школа, а от миналата година вече съществува и национална съдийска школа. В тия школи постъпват кандидати между 18 и 25-годишна възраст, които биват подлагани на психологически тест, за да се установи дали имат подходящи качества. Курсистите изучават психология, право, португалски език (б. р. – в Бразилия се говори португалски), занимават се с общообразователни предмети и с физическа подготовка. „Учебната година" продължава 10 месеца, след което курсистите получават съдийски права. Всичко по-нататък зависи от способностите им.

– Какво е съдийското ви верую?

– Публиката плаща, за да гледа футбол, а не кеч. Съдията и играчите трябва да зачитат желанието ѝ. Правилата на играта са чудесни. Цялата работа е в това, че съдията трябва да бъде по-строг! Но аз никога не излизам на терена, за да наказвам. Излизам, за да ръководя мача. Заедно с началния сигнал забравям всички санкции, които вече са били налагани на играчите. Започваме от нула...

С НЯКОЛКО ДУМИ

Футболните федерации на Норвегия, Дания, Швеция, Финландия и Исландия имаха съвместно заседание в рамките на традиционното сътрудничество помежду им. Решено бе на вътрешни състезания да се играе по видоизменени правила, за да стане играта по-бърза и занимателна. Техническата комисия на Скандинавската федерация ще внесе на следващото заседание в Турку конкретно предложение за премахване на засадата (освен в зоната на наказателното поле) и за изпълнение на тъча с крак. Предполага се, че по този начин отборите ще постигат повече голове.

Италианската футболна федерация ще предложи на УЕФА занапред в представителните младежки отбори на отделните страни да могат да играят футболисти до 25-годишна възраст (сегашната възрастова граница е 23 години). Италианците се мотивират с факта, че това би дало възможност на редица млади и талантливи играчи, които още не са достатъчно „узрели" за „А" отбора, но вече са навършили 23 години, да продължат да се състезават в официални турнири. Така те ще могат да трупат повече опит и ще бъдат по-добре подготвени за първите отбори.

●

Най-големият стадион в Европа е „Хемпдън парк" в Глазгоу с капацитет 125 хиляди зрители. В близко бъдеще обаче градът ще разполага с още по-голям стадион: клубът „Глазгоу Рейнджърс" ще увеличи капацитета на своя „Айброкс парк" от 95 на 130 хиляди места – всичките седящи и покрити.

●

Известният бразилски футболист Гаринча, който е вече 38-годишен, се завърна от Италия в своята родина и бе ангажиран от второразредния клуб „Олария".

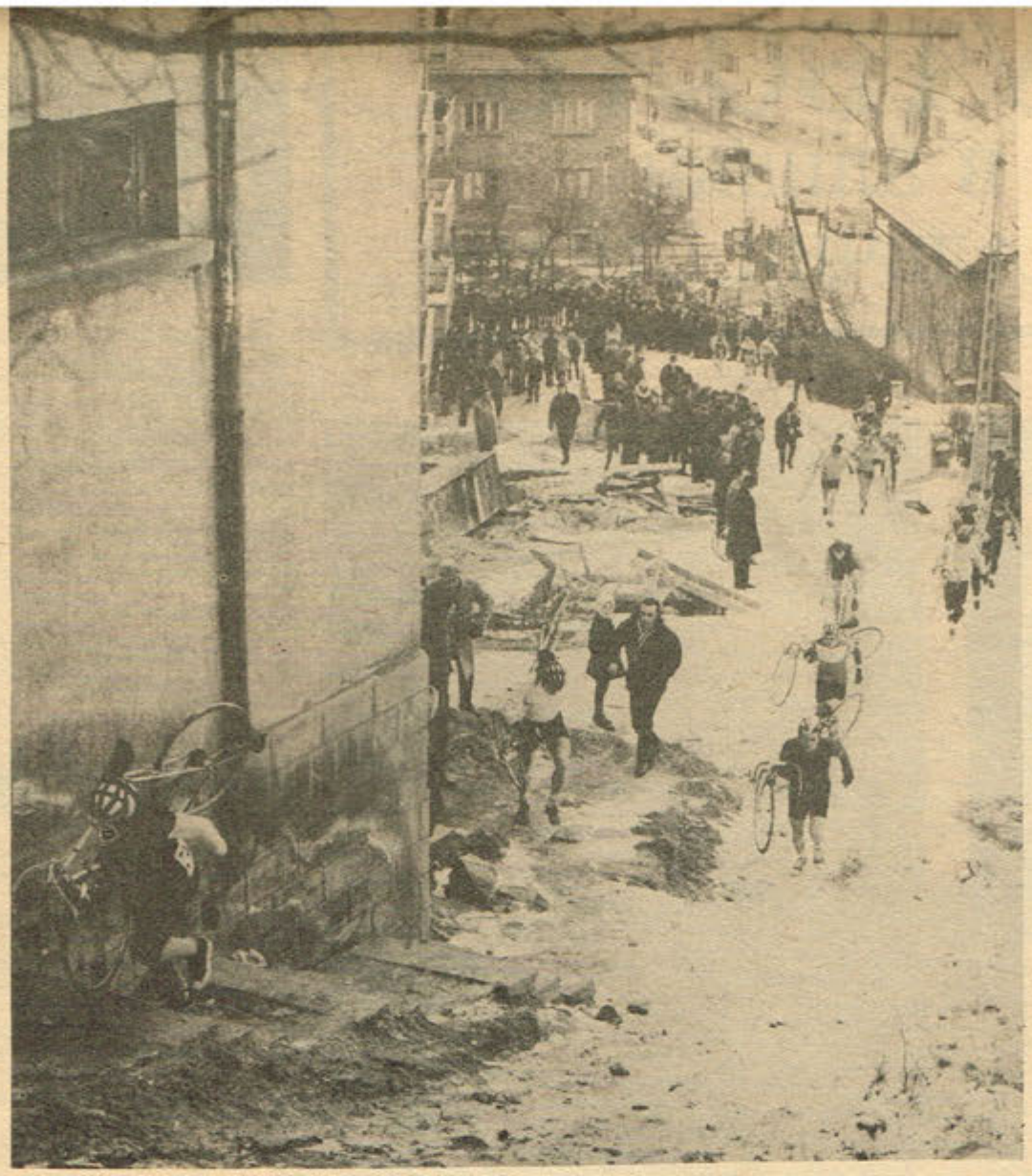
●

Треньорът на „Борусия" (Мьонхенгладбах) Вайсвайлер съобщи на един неотдавнашен семинар, че всички играчи от отбора му пробягват 100 м под 12 секунди. Най-бързи са Фогтс, Льофевър, Вимер, Хайнкес, Бонхоф и Нетцер, които имат постижение 11,6 секунди.



РЕПУБЛИКАНСКИ ШАМПИОН НА 19 ГОДИНИ – ТОВА Е ОТЛИЧЕН АТЕСТАТ ЗА ПЕЙЧО ЙОНКОВ

ПОВЕЧЕТО БЕГАЧИ ИЗКАЧВАХА ТАЯ ОТСЕЧКА ОТ МАРШРУТА С КОЛЕЛЕТА НА РАМО. НО ЗА ЗРИТЕЛИТЕ ТУК БЕ УДОБНО: ЕДНОВРЕМЕННО МОЖЕХА ДА СЛЕДЯТ ИЗКАЧВАНЕТО НА ВИСОЧИНАТА И БОРБАТА ПО УЛИЦИТЕ НА ГРАДА.



КЪМ ПРАГА ПРЕЗ ГАБРОВО

ГАБРОВО (от нашите пратеници)

Неделята дойде в Габрово с осезателно студен февруарски ден. Леденият ветрец разпръскваше и дребни снежинки. Въпреки това улиците, които свързват централния площад „Георги Димитров“ с околните възвишения – парка „Баждар“ и Бакойския баир, – бяха изпълнени с хиляден народ. Дори тия, които бяха заели позиции на двата хълма, можеха да следят надпреварата на 84-те състезатели в републиканския колокрос и по улиците на града като от амфитеатър.

До преди 4 години колокросът – това много трудно шосейно състезание – беше изчезнал от нашия спортен календар. А колокросовете у нас водят летоброенето си от 1950 година, откакто съществува и световното първенство в тая дисциплина. И още по-радостното сега е масовото участие на голям брой състезатели, между които личаха имената на почти всички изтъкнати български шосейни бегачи. Защото недалечното минало показва, че през битките на колокроса са минали такива „асове“ на шосето като Милко Димов (републикански шампион за 1950 г.), Стефан Иванов (1953), Кирил Илиев (1954,1955,1956), Ненчо Христов (1958), Христо Лалев (1959), ветеранът Николай Трайков (1960), който стартира и сега, Кирил Игнатов (1963,1964,1966,1970) и др. И това съвсем не е случайно. След кратката зимна пауза колокросовете отварят пътя към предсезонната подготовка, като запълват „мъртвите“ зимни месеци със състезания при най-сурови и тежки условия. За трасе по близо 25-километровия маршрут в Габрово бе избрана подходяща местност, в която не липоваха и къси остри изкачвания, и кози горски пътеки, и криволичещи спускания, и малки бродове, и невисоки огради, и лъкатушещи улички в покрайнините на града, и изкачвания и спускания по стъпала – изобщо всичко, което би могло да приближи маршрута към общоприетите международни стандарти.

Напрегнатата борба, която изисква от състезателите максимално изразходване на силите, висока техника, издръжливост, атлетическа подготовка и най-важното – смелост и съобразителност, трая малко повече от час. И когато най-после слънцето се усмихна над Габрово, на стълбичката на победителите се изкачиха тримата, които се откроиха над всички – Пейчо Йонков (Чардафон–Орловец), Тодор Чанлиев (Тракия) и многократният шампион Кирил Игнатов (Лок–Сф), който имаше две нещастни падания, но въпреки това не изпусна мястото си в призовата тройка, а оттук и в националния отбор за световното първенство в Прага.

Ето как републиканският шампион за 1953 година Стефан Иванов, сега директор на колоездачната школа в Габрово, ни представи първия републикански шампион за 1972 година: Пейчо Йонков е 19-годишен, работи като шлосер в ДИЗ „Болшевик“. Приет е в школата преди 4 години, отличава се с дисциплинираност и добри качества като шосеен и пистов бегач. През 1970 година е републикански юношески шампион по колокрос, а през 1971 година се класира в първата десетка при обиколката на Турция.

Ангел ИВАНОВ
Снимки: Йордан СКРИНСКИ

В ТРОСМАНСТОРСКИ СТИЛ

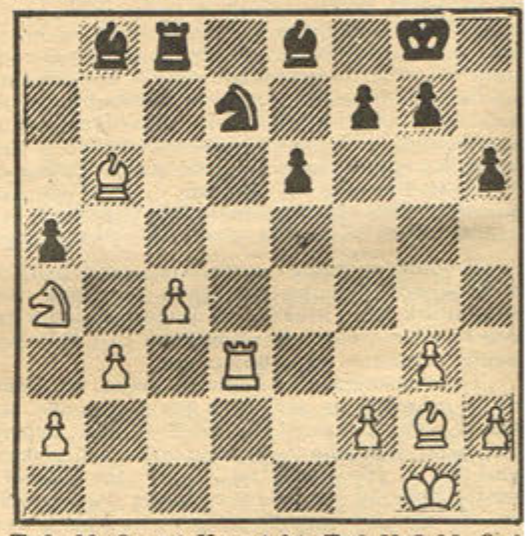
Кой ще бъде шампион за 1972 г.? Кои ще бъдат тримата български представители в зоналните турнири за световно първенство? Кои ще се изявят като „кандидати“ за олимпийския отбор? Това са въпросите, отговор на които трябва да даде провежданият сега шампионат по шахмат.Партия между двама от фаворитите

Сицилианска защита

бели: *Н. Пъдевски* черни: *М. Бобоцов*

1. е4 с5 2. Кф3 Кс6 3. g4 с : g4 4. К : g4 Дс7 5. Кс3 За любителите на приключения тук може да „препоръчаме“ 5. с4!? с възможности 5. . . Де5 6. Кф3 Д : е4 7. Ое2 g6 8. Кс3 Дф5 9. О-О Кф6 10. Кg5 (Матанович-Бенкьо, Порторож 1958 г.) или 5. . . Кф6 6. Кс3 К : е4 7. Кg85 Да5 8. b4!? Д : b4 9. Од2 К : g2 10. Кс7 Цg8 11. Д : g2 Тb8 12. К7g5, и в двата случая с инициатива за белите за пожертвуваните пешки. *5. . . е6 6. g3* Едно от най-модерните продължения – белите разполагат офицера си на „g2“, за да неутрализират евентуалния удар в центъра „g7-g5“ и оттам той не само защищава добре царя, но и в много варианти взема дейно участие в игра срещу дамския фланг. *6. . . а6 7. Ог2 Кф6 8. О-О g6 9. Те1! Ое7 10. К : с6 в : с6 11. е5 g : е5 12. Т : е5 О-О 13. Оф4 Дв7* Всичко това е известно и след 14. Те3 Тg8 15. Де1 Од7 16. Ое5 се оценява в полза на белите. Бобоцов явно беше приготвил някакво усиление, но неговият противник първи промени варианта. *14. Те2 Тg8 15. Тg2 Од7 16. Ка4 Ое8 17. с4* Само за няколко хода белите получиха явно по-добра позиция поради слабостите на черните на дамския фланг. Пъдевски методично засилва положението. *17. . .Т : g2 18. Д : g2 Тg8 19. Да5 х6 20. b3 Кg7* Заплашваше Кс5, но сега черните попадат под неприятна свръзка. *21. Тg1! Тс8 22. Од6 Од8* След размяната на офицерите губят форсирано пешка. *23. Де1 а5 24. Тg3 Да7 25. Дg1 с5 26. Дф3 Об6 27. Дв7!* След размяната на дамите черните не са в състояние да защитят слабите пешки. *27. . . Тg8 28. Д : а7 О : а7 29. О : с5! Об8* Съвсем безнадеждно е 29. . . О : с5 30. К : с5 Цф8 31. Ос6 и т.н. *30. Об6 Тс8 31. Об7!* Точно пресметнат заключителен удар. *31. . . К : b6 32. О : с8 О : а4* На 32. . . К : с8 следва 33. Тg8. *33. в : а4 К : с4 34. Тg8 Цх7 35. Оа6* Черните се предават, защото губят фигура. Добро позиционно изпълнение на Пъдевски.

Д-р Николай МИНЕВ
международен майстор



МЛАДИТЕ ВДЪХВАТ ОПТИМИЗЪМ

Най-изявената наша атлетка в групата на младша възраст (не само в нея!) не участвува на републиканското първенство в отлично обзаведената зала „Фестивална“. Все пак, макар и не от класата на Лиляна Панайотова, много юноши и девойки се изявиха в най-добра светлина и както сме свикнали да казваме: вдъхват оптимизъм за в бъдеще. . . И най-радостното е, че те са от различни краища на страната, което говори за по-добро отношение към спорт № 1. След неколкократни критики към втория център у нас – Пловдив, който през последните години отбеляза отстъпление, сега се чувствува нов полъх. „Канарчетата“ спечелиха двойна победа – при юношите и при девойките, и то напълно заслужено. Най-голяма похвала заслужава „Тракия“ за сериозното отношение към една изоставаща дисциплина – тройния скок. Първите четири места начело с Румен Георгиев бяха окупирани от пловдивчани. Припомнихме си, че началните стъпки в тази трудна дисциплина направи в Пловдив нашият европейски първенец през 1966 г. Г. Стойковски. . .

Както в тройния скок, така и в редица други дисциплини претендентите за първото място не бяха единици. На скок дължина (девойки) четири състезателки постигнаха резултат над 540 см (Марияна Янева от „Тракия“- 550). На скок височина рекордьорът Ив. Бойчев (Благр) и Л. Генов (Сщ) отново надхвърлиха първоразредната граница (193 и 190 см). И Шопов (ЛС) подобри за втори път рекорда на 400 м – 52,1, но срещна много сериозна съпротива от Й. Янков (Рс). Ярко впечатление направиха също рекордьорите Ем. Личева (Тр. Пд) на 400 м – 59,2, Д. Чайтов (Пз) на 800 м – 2.01,0, Д. Петков (Сс) на 1500 м – 4.05,0, миналогодишните пионерки Наташа Петрова и Емилия Попова от Русе и много други.

Не можем обаче да отминем хубавия шампионат на младите без НО. . .



СЛЕД ПЪРВИЯ РЕКОРД ПРЕЗ ТАЗИ ГОДИНА (18,19 М НА ГЮЛЛЕ) В. СТОЕВ СРЕД СВОИТЕ ТРЕНЬОРИ: ПЪРВИЯ – ВЕЛИЧКО КОНСТАНТИНОВ (ВЛЯВО) И СЕГАШНИЯ – В. ПОПОВ. НОВИ РЕКОРДИ НА ЗАКРИТО ПОСТАВИХА СЪЩО СВ. ЗЛАТЕВА НА 800 М – 2.06,3 И ИВ. МИНКОВ НА ОВЧ. СКОК – 480.

Първото НО. . . отправяме към варненци! Отсъствува Л. Панайотова и нито една (!) друга атлетка от „ЖСК-Спартак“ няма между първите осем в нито една дисциплина, а от „Черно море“ – само една! Не е по-розова картината и сред юношите. Една Лиляна Панайотова не може да измие очите на варненци в подготовката на подрастващи атлети!

Второто НО. . . се отнася към софиянци, които не се представиха убедително. От всичко 21 дисциплини само в три (две на „Левски-Спартак“ и една на „Славия“) победителите бяха представители на софийските дружества. И което е най-куриозно и. . . осъдително (!) – нито един софийски атлет не участвува на овчарски скок, а засега условия за занимания в зала в тази изоставаща дисциплина има само в София! Така че състезанията в зала „Фестивална“ могат да послужат за сериозен критерий за работата с подрастващите атлети и атлетки по окръзи и дружества. . .

Ешуа АЛМАЛЕХ

СВЕТОВНАТА КУПА НА ФИФА

След като си осигури авторското право върху избрания чрез конкурс проект, Международната футболна федерация обяви „Световната купа на ФИФА“, както се нарича новата награда за световните шампиони по футбол. Автор на проекта е италианският скулптор Силвио Гацанига, а изпълнението му е възложено на миланската фирма „Бертони“, която има дългогодишни традиции в производството на спортни купи и награди.

Купата ще бъде изработена от 18-каратово злато и ще тежи 5 кг. Височината ѝ е 36 см, ширината на основата – 13 см, а най-голямата ширина – 15 см.

Основната идея е да се изрази радостта от победата посредством двете фигури на спортисти, които се открояват с релефа си върху спираловидния и динамичен корпус на купата, поддържащ земното кълбо.

Стойността на новата купа е около 20 хиляди долара. Ще бъде изработено и едно точно копие, което ще бъде предоставяно от ФИФА на различни изложби и ще служи за фотографиране. Световните шампиони ще получават умалени копия, които ще бъдат тяхна вечна собственост, а имената им ще се изписват на специалните пластинки, монтирани върху постамента на оригинала.



СПОРТНИЯТ КОМПЛЕКС В ЛУЖНИКИ. В ЦЕНТЪРА Е ГОЛЯМАТА АРЕНА НА СТАДИОН „В. И. ЛЕНИН", А ВДЯСНО - ПЛУВНИЯТ БАСЕЙН



ПЪТЕШЕСТВИЕ В... УНИВЕРСИАДАТА

Специално за „СТАРТ" от АПН

Домакин на световните студентски спортни игри през 1973 г. ще бъде Москва. Емблемата на „Универсиада-73" представлява лекоатлетическа писта, която опасва земното кълбо. Това е символ, който напомня, че в съветската столица ще пристигнат над три хиляди юноши и девойки от 70 страни в света!

А как ще ги посрещне Москва? На този въпрос може да се отговори още днес, макар че решението за домакинството на универсиадата бе взето от ФИСЮ (Международната федерация за университетски спорт) едва в края на миналата година.

Елате с нас на кратко пътешествие в „Универсиада-73". Няма да мъчим твърде много въображението си: всичко, за което ще стане дума по-нататък, вече съществува.

НАЙ-ХУБАВОТО - ЗА УНИВЕРСИАДАТА

Първото ни запознанство е с *Александър Гриневски*, председател на Централния съвет на „Буревестник" - спортната организация на съветските студенти. Той разказва:

- Всяка универсиада има свой неповторим облик. Бразилската универсиада през 1963 г. беше истински карнавал. Унгарската в Будапеща беше чисто спортна и безупречно организирана. Универсиадата в България приличаше на фестивал: изглеждаше, че в нея взема участие цялата страна. Универсиадата през 1970 г. в Торино беше осигурена с великолепни технически съоръжения, а масовите театрални представления, които пресъздаваха отделни епизоди от историята на Италия, разнообразяваха спортния празник.

В московската универсиада ние искаме да използуваме всичко най-хубаво от предишните игри.

... Ще се развеят знамената на участвуващите страни - и на голямата спортна арена на Централния стадион „В. И. Ленин" в Лужники ще започне тържественото откриване на универсиадата. Сто хиляди зрители ще наблюдават парада на участниците и масовите гимнастически упражнения на студентите от висшите учебни заведения в СССР.

В деня на тържественото откриване ще започнат състезанията между ватерполистите, фехтовачите, волейболистите и баскетболистите. Ще им бъдат предоставени 50-метровият басейн на Централния стадион с трибуни за 12 000 зрители, спортната сграда на Московския университет с три зали за 1000 зрители и спортният комплекс на ЦСКА, който побира 5000 зрители.

Състезанията по лека атлетика ще бъдат на Централния стадион „В. И. Ленин", чиято писта и секторите са покрити с рекортан. Тук през миналото лято киевският студент Валерий Борзов пробяга 200 метра с рекордна за Европа скорост - 20,2 секунди. В Двореца на спорта в Лужники пред 14 хил. зрители ще се състезават гимнастиците. Турнирът по тенис ще бъде на Малката спортна арена с трибуни за 12 000 зрители. Състезанията по скокове във вода ще бъдат в басейн „Чайка", а плувците ще стартират в басейна на Централния стадион в Лужники.

Спортистите и съдиите, които ще пристигнат в Москва за универсиадата, ще бъдат настанени в най-добрия столичен студентски хотел - Дома на студентите при Държавния университет. Хотелът има 5000 места и се намира в главната сграда на университета, само на 2 километра от Лужники.

В Дома на студентите има две големи зали за тържества и концерти. Тук ще се организират срещи на спортистите с млади студенти и работници от Москва, ще се прожектират филми и ще се играят различни пиеси.

В близост до хотела е спортната сграда с трите зали, тренировъчният стадион, има лекоатлетически манеж и плувен басейн. Всичко това е собственост на университета и ще бъде предоставено за ползуване от участниците в игрите.

За гостите на универсиадата са определени най-хубавите московски хотели, разположени най-много на 5-6 километра от Лужники. Членовете на изпълкома на ФИСЮ и журналистите ще бъдат настанени в хотел „Спутник", който се намира на 2 километра от Централния стадион „В. И. Ленин". Всички участници, съдии, журналисти и почетни гости на универсиадата ще ползуват безплатно услугите на градския транспорт.

Интересна ще бъде и културната програма по време на универсиадата: освен посещенията в Кремъл, в Третяковската галерия, в Историческия музей и във висшите учебни заведения се предвиждат разходки в парковете на културата, плаване по канал „Москва", а за желаещите ще бъдат осигурени билети за най-добрите театри и концертни зали в столицата. Ще бъде организиран специален кинофестивал, изложба „Спортът в изобразителното изкуство" и изложба на спортната книга.

КОЙ ЩЕ ПОБЕДИ?

На моя въпрос отговаря *Юрий Митянин*, вратар на съветския отбор по водна топка, шампион на универсиадата през 1970 г.:

- Ще се помъчим да направим всичко, та нашите гости, спортистите от чужбина, да се чувствуват в Москва като у дома си. Не им обещаваме само едно - лесни победи. Всеки иска да излезе победител, а още повече ние - нали тая универсиада ще бъде в нашата Москва...

През 1970 г. в Торино съветските спортисти спечелиха 26 златни, 18 сребърни и 15 бронзови медала. Пратениците на САЩ - наши основни конкуренти - получиха 22 златни, 17 сребърни и 11 бронзови медала. Тая наша победа е закономерна: в СССР за студентите са създадени най-благоприятни условия за спортуване. Около 14 хиляди квалифицирани преподаватели се занимават с тяхното физическо възпитание. Под флага на „Буревестник" се състезават милион и половина студенти, обединени в 700 клуба. Почти две трети от спортистите, които влизат в олимпийските отбори на СССР, учат във висшите учебни заведения. Имената на Валерий Борзов, Галина Степанова и много други са добре известни в целия свят.

А ПОСЛЕ КАКВО?

Говори *Владимир Промислов*, председател на изпълкома на Московския съвет на депутатите на трудещите се:

- Още сега можем да посрещнем студентите-спортисти, които се готвят за участие в „Универсиада-73". Но всеки стопанин иска при посрещането на гостите му неговият дом да изглежда колкото може по-добре. Ще се погрижим до дните на универсиадата Москва да се обогати с нови спортни съоръжения. Ще подновим и базите, с които вече разполагаме, като използуваме най-новите постижения на техниката. Така спортистите ще могат да разкрият най-пълно майсторството си.

Едва ли има смисъл да се говори за обективността на съветските зрители. Разбира се, те ще искат победа на своите, но винаги умеят да оценят както трябва и умението на съперника.

Мисля, че отличната организация на „Универсиада-73" ще бъде още един сериозен довод в подкрепа на олимпийската ни кандидатура за 1980 г.

Александър ЮРИКОВ



В ДНИТЕ НА УНИВЕРСИАДА-73 ОТНОВО ЩЕ ШЕСТВУВАТ МЛАДОСТТА И КРАСОТАТА

СЪВЕТСКИТЕ ВАТЕРПОЛИСТИ ЩЕ ЗАЩИЩАВАТ ТИТЛАТА СИ НА ШАМПИОНИ ОТ УНИВЕРСИАДАТА ПРЕЗ 1970 Г.



6

ФАВОРИТ

Дик ФРЕНСИС

– Алан Йорк – казах аз. – Всичко най-хубаво. – И потеглих, без да дочакам отговор. Умеех на свой ред да бъда рязък, когато е нужно. В огледалото видях, че стои на паважа и гледа подире ми.

Върнах се на хиподрума. Джо ме чакаше на пейката край пътя. Той с мъка отвори вратата на колата и се стовари върху седалката, като мърмореше нещо. Когато се обърна към мене, разбрах, че е пиян.

– Днес можех да съм пръв – хленчеше той.

– Глупости говориш, Джо – казах аз.

– Честна дума, Алан, трябваше да съм пръв. ..

– Голям глупак си, Джо. Пиеш по време на състезания – казах аз.

– Какво?-Той не можеше да се съсредоточи.

– Пиеш. Сума нещо си изпил.

– Не, не, не, не. . .

– Нито един собственик няма да ти довери коня си, ако види, че пиеш – казах аз, макар и да чувствувах, че в края на краищата това не е моя работа.

– Пиян или трезвен, мога да съм пръв винаги, когато поискам.

– Никой няма да повярва.

– Всички знаят, че съм първокласен жокей.

– Така е, но преди да се напиеш.

– Мога да пия и да яздя, мога да яздя и да пия. – Той се уригна.

Не отговорих нищо. Знаех от какво се нуждаеше Джо – от една твърда ръка, която да се бе заловила с него още преди десет години. Сега беше ясно, че е тръгнал по гибелен път и няма да е благодарен на оня, който би опитал да го отклони от моя път.

Джо отново се разхленчи:

– Ама и Мейсън е един мръсник. . .

Аз не се обаждах. Той опита още веднъж:

– Голям мръсник е той Мейсън. . Събори ме от коня. . Да не мръдна от мястото си, ако лъжа. . . Знаеше, че ще спечеля. . .

– Как така те събори?

– Много просто. Притисна ме към оградата, а после ме бутна с коляно – и прелетях оттатък. ...

Джо вече не хленчеше, а направо плачеше. Погледнах го. Две сълзи се търколиха по кръглите му бузи.

– Сънди не би направил такова нещо – меко казах аз.

– Охо, и още как! Нали се заканваше, че ще ми види сметката. Непрекъснато ми повтаряше, че има да съжалявам! Но аз не можех да направя нищо, Алан, нищо не можех да направя! – Още две сълзи се търколиха по бузите му.

Нямах ни най-малка представа за какво говори, но излизаше, че Сънди е имал някакви причини да събори Джо от седлото.

А Джо продължаваше:

– Ти винаги си бил добър към мене, Алан, не си като другите. . . Приятел си ми. ..Но не знаеш какви неприятности имам! – хълцаше той.

Реших да го изслушам докрай. Помислих си, че колкото по-скоро разкаже всичко, толкова по-скоро ще се успокои и ще заспи.

– Какви неприятности? – попитах аз. Това почти никак не ме интересуваше.

– Ще ти кажа, Алан, ще ти кажа, защото си ми приятел, истински приятел. . „Бяхме се уговорили да „задържа" един кон, но не го направих и Сънди загуби много пари, а после каза, че ще ми види сметката, дни наред ме преследваше и ми го повтаряше. . Знаех, че ще направи нещо страшно, и го направи.

– Той млъкна, за да си поеме дъх. – Добре, че паднах на меко, иначе можех да си счупя врата.

– Какъв кон си трябвало да „задържиш"? – попитах аз. – И откъде Сънди е знаел това?

За миг помислих, че предпазливостта ще го накара да замълчи, но след кратко колебание той заприказва с плачливия си глас и аз научих една твърде жалка история. Джо получавал големи суми, задето няколко пъти „задържал" различни коне. На два пъти самият аз го бях видял. Но когато Дейвид Стампе бе разказал за последния такъв случай на баща си, Джо едва не загуби жокейските си права. Когато отново го помолили да „задържи" един кон, той се съгласил, но после се разколебал, не направил нищо след старта, а когато наближил финала, разбрал, че ако не излезе пръв, непременно ще го лишат от жокейските му права. И спечелил надпреварата. Това било преди десет дена.

– Значи, единственият човек, който ти е навредил, е Сънди? – учудих се аз.

– Той ме събори от седлото. . . – Джо беше готов да започне всичко отначало.

Прекъснах го:

– Сънди ли ти е плащал да не излизаш пръв?

– Едва ли. . . Не знам. . . – изхленчи Джо.

– Искаш да кажеш, че не знаеш кой ти е плащал?

– Някакъв мъж ми се обаждаше по телефона и ми казваше кога трябва да „задържа" коня. А после получавах по пощата плик с много пари.

– Колко пъти си го правил?

– Десет – каза Джо, – все през последните шест месеца.

Аз мълчаливо го гледах.

А колко получаваше за това?

– Сто. На два пъти бяха двеста и петдесет.

Парите наистина бяха много. Разбира се, че оня, който го е плащал, сега ще поиска жестоко да си отмъсти на Джо. Все пак не можех да повярвам, че е Сънди.

– Какво ти каза Сънди, когато спечели надпреварата? – попитах аз.

Джо продължаваше да плаче.

– Каза ми, че е заложил на коня, който съм изпреварил, и че ще ми види сметката – отвърна Джо.

– И моя път сигурно не си получил плик с пари?

– Не.

– Добре де, никаква представа ли нямаш откъде са парите? – попитах аз.

– На някои от пликовете имаше лондонски печат – каза Джо. – Не обръщах внимание.

Както изглежда, Джо е бил твърде много зает със съдържанието на пликовете, за да обръща внимание на другите неща.

– Добре – казах аз, – но сега, след като Сънди вече ти е отмъстил, няма никаква опасност. Стига си ревал!

Вместо отговор Джо извади от джоба си лист хартия и ми го подаде.

– Вече започнах и ще ти разкажа всичко. Не знам какво да правя. Помогни ми, Алан. Страх ме е.

При светлината на командното табло видях, че Джо наистина е изплашен. Дори постепенно започна да изтрезнява.

Разгънах листа. Обикновена хартия за пишеща машина. На ръка с печатни букви бяха написани пет думи: „БОЛИНГБРОК. ЩЕ БЪДЕШ СТРОГО НАКАЗАН."

– Болингброк е конят, който си трябвало да „задържиш", така ли?

– Да. – Той вече не плачеше.

– Кога го получи? – попитах аз.

– Намерих го днес в джоба на куртката си, когато се преобличах преди петата гара. По-рано го нямаше.

– И цял следобед беше в бара, разтреперан от страх? – попитах аз.

–Да. .. Върнах се там, когато с мистър Тюдор тръгнахте за Брайтън. Изобщо не мислех, че ще ми се случи нещо заради Болингброк, макар че откакто той пристигна пръв, непрекъснато се страхувах. И тъкмо когато реших, че всичко е наред, Сънди ме събори от седлото, а после намерих в джоба си това писмо. Мръсна работа. ..Какво да правя сега?

Той подсмърчаше и хълцаше, но вече не роняше сълзи. Най-

АНДЖЕЙ ВАЙДА

ЗА «ДРАМАТУРГИЯТА» НА СПОРТНИЯ ДВУБОЙ



Под това заглавие в полския седмичник „Спортовец" е поместен разговор с големия полски режисьор Анджей Вайда. Вайда е добре познат в България с филмите си „Пепел и диамант", „Пепелища", „Сибирската леди Макбет" и др.

Паралелите, които той прави между спортното състезание и пиесата, мислите му по повод телевизионните спортни предавания са интересни не само за специалисти, но и за всички любители на спорта.

– Известно е на всички, че вашата напрегната работа не ви дава възможност да се занимавате със спорт, и въпреки това съществува мнението, че сте един от малкото режисьори на игрални филми, които „чувствуват" спорта.

– Струва ми се, че такова мнение е малко пресилено. Старая се да го чувствувам – това сякаш е по-близо до истината. Преди всичко възхищавам се от самата идея на спорта, която допуща възможността да се прехвърлят на пръв поглед недостижими граници. Направени са редица опити да се установи докъде стигат човешките възможности. И въпреки това винаги са се намирали спортисти, които с изключителните си постижения са опровергавали тези хипотези. Това според мен е най-оптимистичният елемент в спорта, а същевременно и най-прекрасният. Той крепи надеждата и позволява да вярваш в човека.

– Как гледате на спорта с очите на режисьора?. . .

– Като режисьор най-много ме поразява идеалната „спортна драматургия", която наблюдаваме във всяко състезание. Основни елементи в нея са настройката на зрителите към един неизвестен до самия край резултат, към някаква развръзка, която се очаква и настъпва. Познаваме участниците в състезанието, познаваме правилата на играта, но винаги трябва да изчакваме резултата. Спортистът, както и публиката не знаят какъв ще бъде крайният изход, докато актьорът както пред зрителите, така дори и пред самия себе си трябва да се преструва, че не знае как ще свърши спектакълът. Той трябва да създаде изкуствено мази атмосфера на неизвестност, която е естествена за спорта.

– Започнаха аналогиите. Спортът, според вашите схващания, е много близък до изкуството. Не е ли това твърде рискована констатация?

– Такава е действителността. На пръв поглед това може да не се забелязва, но атмосферата, в която се изявяват актьорът и спортистът, е много близка. Да вземем например атлета, който стои пред погледите на хиляди зрители. Освен постигането на определен резултат (това отговаря на произнесените от актьора реплики), пред него стои задачата да осъществи някакъв контакт, да създаде връзка с публиката. За правилността на това мнение свидетелствува фактът, че има спортисти, които не постигат най-добри резултати и въпреки това се радват на голяма симпатия от страна на запалянковците. Същото се случва и с някои второстепенни актьори. Това е резултат от построяването на тези невидими мостове, свързващи действуващите лица със зрителите. Обикновено не някакви заучени действия създават тези връзки. Напротив – всичко се състои от редица индивидуални прояви, движения, мимика, усмивка, жест и др. Това е нещо като допълнителен текст, предназначен за публиката, който предизвиква чувство на симпатия или антипатия. Всеки спортист и артист отлично чувствуват това и еднакво го преживяват. Според мен спортът превъзхожда драмата. Спортистите не употребяват чужди думи, не си служат с чужди, натрапени им предварително жестове. Те представят себе си и осъществяват контакта с публиката с помощта на свой собствен език, който е много по-труден, но и по-завладяващ. Защото не се базира на думите. Неговите реплики са движенията.

– Досега говорихме твърде общо за спорта. Към кои спортни дисциплини храните най-голяма симпатия?

– Обичам колективните игри. Никъде другаде не може да се намери такава чистота на формата. Прекрасно е например, когато единадесеторката играе като един човек, когато въпреки съществуването на много индивидуалности всичко в отбора е насочено към постигането на една обща цел. Колективът тук се бори срещу противниците – тия, които с всички сили се стремят да разбият (също единно и организирано) подготвената с много труд негова хармония.

– Сигурно ви се е случвало да наблюдавате спортни предавания по телевизията. Липсата на непосредствен контакт със стадиона не намалява ли въздействието от състезанието?

– Не, но с уговорката, че предаването се води добре, нещо, което за съжаление става рядко. Много трудно е камерите така да следят играчите, че да не се разбере на кой отбор симпатизира режисьорът. Отлично знаем, че в международните мачове телевизията бързо прикрива фаулите на нашите играчи, а следи стриктно провиненията на противника. Тази практика лишава предаванията от едно изключително важно качество – обективността. А ми се струва, че доброто представяне трябва да задоволява привържениците и на двата отбора. Много бих искал да наблюдавам един и същ мач, показан на два телевизора, от два различни телевизионни екипа, симпатизиращи на двата играещи отбора. Това ще е сигурно един прекрасен урок за спортните редакции.

– Смятате ли, че големите спортни състезания, като например мемориалът Кусочински, трябва да бъдат режисирани по някакъв начин? А може би имате и свое виждане по този въпрос?

– Разбира се, че трябва. Не може например да се допуска ситуация, при която в едно и също време да е финалът на 100 м и да се провеждат решителните опити на висок скок. Всичко, което е важно, трябва да се приближи до зрителя. Опитната режисура може значително да увеличи емоциите у зрителя. Той трябва да възприеме много впечатления, информация, картини. Едно бягане на 400 м не може в никакъв случай да търпи някаква режисьорска инсценировка, защото състезателите трябва да се борят истински и тук никакви дубли не помагат. Но с помощта на оптиката, с някои режисьорски похвати може да се създаде спектакъл, който не притежава обобщена драматургия. Това, разбира се, съвсем не е лесно, но усилията на твореца трябва да бъдат насочени точно там – към схващане и изтъкване най-характерното от спортната изява.

ДАВИД ОЙСТРАХ:

МОЯТА ГОЛЯМА ЛЮБОВ

Името на прочутия цигулар Давид Федорович Ойстрах, народен артист на СССР и лауреат на Ленинска награда е известно в цял свят. Наскоро пред журналисти той разказа какво му харесва в спорта и какво е неговото лично участие

– Харесвам фигурното пързаляне. Прекрасен спорт! Вълнуващо зрелище. Бях радостен, когато вчерашният ми отпуск съвпадна със световното първенство по футбол.

Дълго време съм играл тенис и волейбол. Веднъж даже успях по време на игра да счупя пръст на дясната си ръка.

И все пак моя най-голямо увлечение стана шахматът. Участвувал съм на различни състезания, организирани от работниците на културния фронт. В турнирите, които се устройваха в Москва, много често вземаха участие



именити представители на изкуството, като например народният артист на СССР Борис Добропрабов.

Трябва да кажа, че при нас в Московската консерватория имахме доста силен отбор. В него участвуваха най-старият професор, пианистът Александър Голденвайзер (играл още с Лев Николаевич Толстой), пианистите Лев Любецки и Владимир Пох. В нашите турнири вземаше участие и майсторът Александър Чистяков – също пианист. Органи затор на шахматните битки и участник в тях беше Якоб Рохлин, също от международна категория.

Страстен шахматист на времето беше и известният композитор Сергей Рахманинов. С него често сме играли и мечове.

Аз принадлежа на поколението, което се прекланяше пред спортния подвиг на Михаил Ботвинник. Импонираше ми майсторът на неговата игра и стратегия, които му позволи да победи Капабланка Алехин, Ласкер.

пежката фаза от пиянството вече бе минала. Аз мълчах известно време, а после попитах:

– Джо, кой е моя мистър Тюдор, когото закарах до Брайтън? Познава ли ме?

– Той е собственикът на Болингброк. Често язди негови коне.

Бах учуден.

– Доволен ли беше мистър Тюдор, когато Болингброк победи? – попитах аз.

– Мисля, че да. Тогава го нямаше, но после ми изпрати моите десет процента и благодарствено писмо. Както му е редът.

– Отскоро се занимава с конните състезания, нали? – попитах аз.

– Изтърси ни се на главите едновременно с тебе – каза Джо, като се връщаше към обичайния си разпуснат език. –И двамата се появихте загорели от слънцето посред зима.

Аз бях долетял със самолет от ада на африканското лято в ледените обятия на английския октомври, но след осемнадесет месеца кожата ми стана бяла като на всеки англичанин. А Тюдор си оставаше черен.

Без всякакво съжаление оставих Джо на автобусната спирка за Епсъм и свърнах към Котсуолд. Отначало мислех за Сънди Мейсън. Не разбирах откъде е можел да научи, че Джо смята да „задържи" Болингброк.

Но през целия последен час от пътуването мислех за Кейт.

Сцила спеше на канапето и като влязох, отвори очи.

– Алан! Колко се радвам, че се върна. Колко е часът?

– Девет и половина – казах аз

– Сигурно умираш от глад. Вечерята отдавна е готова.

Слязохме в столовата. Седнах на обикновеното си място. Столът на Бил беше празен. Помислих, че ще трябва да го отместим до стената.

Докато дъвчехме печеното, Сцила наруши дългото мълчание и каза:

– Идваха двама полицаи.

– Така ли? Сигурно във връзка с утрешното дознание?

– Не, интересуваха се за Бил. Разпитваха ме като тебе дали не е имал някакви неприятности. Половин час ми задаваха едни и същи въпроси по различен начин. Направо ми казаха, че ако съм обичала мъжа си, както твърдя, и ако съм била в такива великолепни отношения с него, трябвало да зная дали е имал усложнения в живота. И двамата бяха ужасно противни.

Тя гледаше в чинията си с наполовина изядено печено и в поведението ѝ имаше някаква странна неловкост.

– Мога да си представя – казах аз, като се досетих каква е работата. – Сигурно са те молили да обясниш какви са отношенията ти с мене и защо продължавам да живея във вашата къща?

Тя вдигна очи с учудване и видимо облекчение.

– Да. Не знаех как да ти го кажа. Струва ми се, че е съвсем естествено, дето си тук, но както излежда, не успях да им обясня добре всичко.

– Утре се пренасям другаде, Сцила – казах аз. – Няма вече да създавам поводи за клюки. Щом полицията е стигнала до такъв извод, представям си какво говорят хората. Бях лекомислен, много те моля да ме извиниш. И аз като тебе смятах, че е съвсем естествено да остана в къщата на Бил и след смъртта му.

– В никакъв случай няма да си отиваш. Заради мене – каза Сцила с решителност, каквато изобщо не предполагах, че може да има. – Нужен си ми тук. Ако загубя възможността да приказвам с тебе, ще останат само сълзите. Особено вечер. . . Нека мислят, каквото си искат. Ти трябва да си тук. Моля те, не си отивай.

– Оставам – казах аз. – Не се тревожи. Ще бъда при тебе, докато съм ти нужен. Но обещай, че ще ми кажеш, когато почувствуваш, че вече можеш и без мене.

Тя избърса просълзените си очи и се усмихна.

– Искаш да кажеш, когато започна да се грижа за своята репутация? Обещавам

Тоя ден бях изминал почти триста мили, без да се смятам, че участвувах в две надпреуквания. Бях уморен и затова доста рано се качихме в спалните си. Сцила обеща да вземе приспивателно.

На сутринта след закуската веднага откарах Сцила в Мейдънхед. Лодж, изглежда, ни чакаше, защото веднага излезе да ни посрещне. В ръцете си държеше куп книжа, видът му беше солиден и делови. Представих му Сцила и той приведе очи – преценяваше бледната ѝ красота. Но онова, което каза, беше изненадващо.

– Бих искал да се извиня – започна той – за твърде неприятните предположения, изказани от полицията относно вас и мистър Йорк. – Той се обърна към мене. – Сега напълно се убедихме, че ни най-малко не сте виновен за смъртта на майор Дейвидсън.

– Страшно сте великодушен – насмешливо казах аз, но вътрешно бях радостен да чуя тия думи.

Лодж продължи:

– Разбира се, можете да кажете на следователя всичко, каквото искате за тела, но ви предупреждавам, че няма да изпадне във възторг от това. Той не обича фантазиите, а вие нямате никакви доказателства. Не се огорчавайте, ако не сте съгласни с неговото решение. А решението му сигурно ще бъде: смърт при нещастен случай. Не се огорчавайте, защото в случай на нужда следствието може да бъде подновено.

След това предупреждение не бях обезкуражен, когато следователят, петдесетгодишен мъж с гъсти мустаци, твърде внимателно изслуша моя разказ за падането на Бил, но се отнесе малко рязко към теорията ми за тела. В показанията си Лодж съобщи, че ме е придружил до хиподрума, за да намери тела, но нищо не е намерил.

Разпитаха и жокея, който беше след мене, когато падна Бил. Като не гледаше извинително, той каза, че не е забелязал нищо, което може да събуди подозрение, и че това е било обикновено падане.

След като обобщи показанията на медицинската експертиза, на полицията и другите свидетели, следователят установи, че майор Дейвидсън е умрял от контузиите, получени по време на надпреуквването с препятствия и нанесени от падналия върху него кон.

– Убеден съм – каза той, – че това падане е просто нещастен случай.

Местният вестник бе обърнал нещо и не изпрати на дознанието свой представител. Така поради липса на подробна информация във вечерния и утринния вестник за всичко това се появи само кратко съобщение. В него изобщо не се споменаваше думата „тел". Тоя пропуск не ме огорчи особено, а Сцила въздъхна направо с облекчение и каза, че не би могла да понесе неизбежните въпроси от страна на приятелите, да не говорим за репортьорите.

Погребението на Бил стана на село в петък сутринта, присъствуваха само членовете на семейството и най-близките приятели. Докато държах ъгъла на ковчега върху рамото си и мислено се прощавах с Бил, твърдо знаех, че няма да се успокоя, докато смъртта му не бъде отмъстена. Нямах представа как трябва да стане това и колкото и да е странно, не чувствувах потребност да бързам, но обещах на Бил, че като му дойде времето, ще отмъстя за него.

Същата вечер с нетърпение очаквах Кейт. Без тежката куртка и филцовите ботушки, които носеше в Плампътън, тя беше още по-възхитителна. Облечена бе с блестяща червена рокля, проста, но явно много скъпа. Тъмните и коси се спускаха върху раменете. Вечерта мина весело и аз поне бях доволен. Похапнахме, потанцувахме, побъбрихме. Когато лениво се поклащахме в бавния ритъм на музиката, Кейт изведнъж внесе единствената печална нотка в тая вечер.

– Видях във вестника няколко реда за дознанието във връзка с вашия приятел – каза тя.

Аз докоснах с устни косите ѝ. Те миришеха сладко.

– Смърт при нещастен случай – измърморих аз. – Но не вярвам, че е така.

– А как? – тя вдигна очи към мене.

– Някой ден, когато сам разбера цялата история, ще ви разкажа всичко.

– Разкажете ми сега. Щом не е нещастен случай, тогава какво е?

Аз се колебаех. Не исках грубата реалност да наруши вълшебното очарование на тая вечер.

– Хайде, хайде! – усмихната ме подкани тя. – Сега вече трябва да ми кажете, иначе ще умра от любопитство.

Тогава и разказах за тела.

– Господи – извика тя, – колко. . . колко подло!

И поиска да ѝ обясня защо следователят е взел такова решение. Казах, че заедно с тела са изчезнали и доказателствата. Тогава тя рече:

Старт

ЗАБАВНИ МИНУТИ

7 ДНИ СПОРТ

АТЛЕТИКА. Републиканско първенство за мъже и жени на 12 и 13 в зала „Фестивална“.

ФЕХТОВКА. Републиканско първенство по сабя на 12 и 13 в зала „Сливница“ в София.

ТЕНИС. Републиканско първенство на закрито от 8 до 13 в зала „София“ в Парка на свободата.

СКИ. Международни състезания за купите „Урожай“ от 11 до 13 в Пампорово.

ХОКЕЙ НА ЛЕД. Срещи от четвъртия кръг за републиканско първенство от 10 до 15 на стадион „Дружба“.

БАСКЕТБОЛ. Купа на европейските шампиони – първа четвъртфинална среща Спарта (Прага) – Марица (Пд) на 10 в Прага; купа на носителките на купи – първа четвъртфинална среща Локомотив (Сф) – Спартак (Ленинград) на 9 в София; IV кръг от шампионата на женската „А“ РБГ – на 13: Академик (Сф) – ЖСК-Спартак, Славия – Спортист, Локомотив – ЦСКА, Левски-Спартак – Перник, Марица – ВИФ, Академик (Пд) – Черноморец; първи турнир от пролетния полусезон на мъжката „А“ РБГ – до 11 всеки ден от 10 ч. в зала „Универсиада“.

ШАХМАТ: Продължава републиканското индивидуално първенство за мъже през цялата седмица в салона на читалище „Емил Шекерджийски“ в София.



ВСЕКИ ГОЛ ДАВА КРИЛЕ НА ОТБОРА, КОЙТО ГО ПОСТИГНЕ...

„И РЪЦЕ – ТВЪРДИ ФОТОРЕПОРТЕРЪТ ДИМИТЪР МИХАЙЛОВ. – МАКАР ЧЕ ТЕ ПОМАГАТ ВЪВ ФУТБОЛА ТВЪРДЕ МАЛКО. ИМА И ЗА ПРЕГРЪДКИ, И ЗА... ТЪЧОВЕ.“

XI ЗИМНИ ОЛИМПИЙСКИ ИГРИ В САПОРО: финали – днес – гигантски слалом (жени), фигурно пързаляне – спортни двойки, биатлон – индивидуално; на 9 – 5 км ски, гигантски слалом (мъже) – първи манш, 1500 м кънки (жени) и 4 срещи по хокей; на 10 – 50 км ски, гигантски слалом (мъже) – втори манш, 500 м кънки (жени), спускане с шейни – двойки мъже и 5 срещи по хокей; на 11 – скок от голямата шанца, специален слалом (жени), 1000 м кънки (жени), фигурно пързаляне (мъже), биатлон – щафета; на 12 – щафета 3 х 5 км ски, 3000 м кънки, бобслей – четворки и 5 срещи по хокей и на 13 – щафета 4 х 10 км ски, специален слалом (мъже), две последни срещи по хокей и тържествено закриване на игрите.



ОЛИМПИЙСКИТЕ МАРКИ СА ГОРДОСТ НА ВСЯКА СТРАНА. И ОСОБЕНО НА СТРАНАТА, ДОМАКИН НА ИГРИТЕ. НА СНИМКАТА ВИ ПОКАЗВАМЕ ТРИ МАРКИ, ИЗДАДЕНИ ОТ ЯПОНСКАТА ПОЩА. СЕГА СТОТИЦИ ХИЛЯДИ ПИСМА, ОБЛЕПЕНИ С ТЕЗИ МАРКИ, ЛЕТЯТ ОТ ЯПОНИЯ КЪМ ВСИЧКИ КРАЙЩА НА СВЕТА

ДВА ГРАМА СМЯХ ОТ СТАДИОНА

„УБИЙЦИТЕ С ХАРПУНИ“
(СЛЕДИТЕ ИЗЧЕЗВАТ)

Трима наши подводни риболовци след успешен лов по Черноморието поели с влака за София. Времето било хладно и те решили, че леферът ще издържи пътя и неизкормен. В купето обаче ставало топло и волю-неволю, единият от тях се затворил в тоалета, за да изчисти рибата. Почукали му веднъж, дваж ... Рибата обаче била много и въпреки че работел със светкавична бързина, една пътничка не издържала и задумкала с две ръце по вратата... При такова подканяне човекът бързо натъпкал всичко в голямата чанта и гузно, гузно се измъкнал. Завърнал се в купето и съобщил, че след прибързаното му напускане съответното помещение приличало на касапница. Взели те манерките си с вода и както подобава на съзнателните пътници, изчистили следите от кръвта.

Съзнателна била обаче и нетърпеливата пътничка. Тя проявила бдителност и уведомила за кръвта целия вагон. Мълвата за някакво убийство се разнесла по целия влак...

Качвали се пътници от гарите, изпълнили се и коридорите, само в купето на нашите герои никой не влизал. Всички чакали милицията да дойде и арестува тримата. Опасявали се да не се завърже някоя престрелка, в която, както се знае, страдат понякога и невинните...

Най-после глъчката пред вратата на купето стихнала и вътре влязъл един доста словоохотлив пътник. Завързал се разговор. Поразгледал той харпуните, хвърлил отдалеч едно око и на подозрителната голяма чанта и като им пожелал и занапред „добра слука“, у михвайки се под мустак, напуснал куп то. За него, опитния сътрудник на ми лицията, случаят бил ясен...

Всяко зло за добро. Риболовците п този начин пътували нашироко до ст лицата.

НЕ РАЗБИРА ОТ ФИНТ!

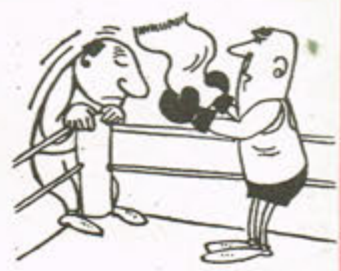
В състезания между неравностойн съперници понякога наблюдаваме нес риозна игра, обидно подценяване на пр тивника и високомерие от страна н „големите“. Освен че не е етично, так ва отношение към състезанието неря ко поднася неприятни изненади. Под бен „пример“ често сочи на всички сво нови възпитаници заслужилия майстор на спорта и заслужил треньо Веселин Темков.

– Преди години отивахме за баске болна среща във Варна. Съперникът н беше без особени претенции и момчет та още във влака се разпуснаха, сигур ни в победата си. Уговаряха ме за час на срещата, за да остане време и з плаж.

Мачът започна. Варненци заиграх много амбициозно. Полувремето мин започна второто... Нашите показвах „класа“, а противниците ни трупах кош след кош, резултатът бе в тяхн полза. Когато нашите решиха да „зау граят“, не потръгна. Колкото повеч искаха, толкова по-лошо излизаше. За губихме мача...

– Е, момчета, каква стана тя?

– Ама, другарю Темков, как да играе срещу такива? Аз го финтирам, ал той разбира ли от финт?! Стои си н място и ми взема топката! – оправда ваше се един...



– Успокой се, казах ти, че имам големи шансове да спечеля!



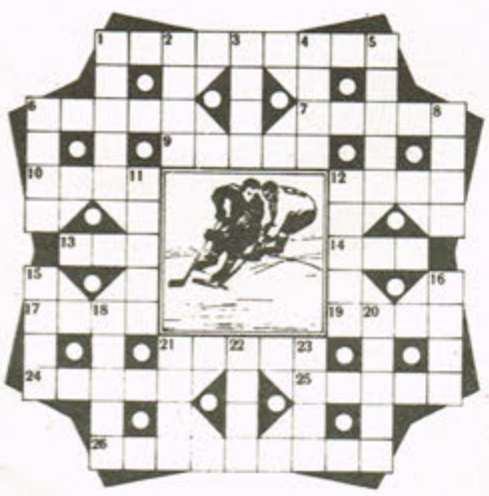
Без думи



Без думи



Без думи



КРЪСТОСЛОВИЦА

ВОДОРАВНО: 1. Известен съветски хокеист, участвувал в сборния отбор на СССР. 6. Италиански футболен отбор. 7. Деец на революционното работническо движение в България (1911-1941). 9. Градът, домакин на първите съвременни олимпийски игри. 10. Марка фотофилми. 12. Наш шахматист. 13. Холандски футболен отбор. 14. Известен английски футболист. 17. Спорт, състезание. 19. Името на златната купа, връчвана досега на световния шампион по футбол. 21. Известен в миналото югославски футболист. 24. Спортен уред. 25. Марка швейцарски измервателни уреди, ползувани при състезания. 26. Наша атлетка ветеран.

ОТВЕСНО: 1. Известен в миналото наш футболист. 2. Испански национален футболист. 3. Рекордьорът на Франция на дълъг скок. 4. Името на съветска състезателка по бързо пързаляне с кънки. 5. Австрийски футболен отбор. 6. Наш национален състезател по свободна борба. 8. Известен бразилски футболист от близкото минало. 11. Баскетболист от италианския национален отбор. 12. Футболен отбор от град Пирдоп. 15. Лекоатлетическа принадлежност. 16. Известен съветски волейболист от близкото минало. 18. Румънски футболен отбор. 20. Собственото име на най-добрата лекоатлетка в историята на Полша, световна рекордьорка и олимпийски шампион в бягането на 200 м. 21. Град в Швейцария. 22. Името на английски футболист от близкото минало. 23. Известен на времето американски тежкоатлет.

Съставил: Тодор АТАНАСОВ

ОТГОВОРИ НА КРЪСТОСЛОВИЦАТА ОТ БР. 35

ОТГОВОРИ: 1. Шамони. 2. Зайлер. 3. Локтев. 4. Бобров. 5. Слалом. 6. Аникин. 7. Карапу. 8. Бернар (Русси). 9. Зинигер. 10. Гришин. 11. Алмаша (Жужа). 12. Каплан. 13. Кленов. 14. Фирсов. 15. Patrick (Пера). 16. Сапоро.

фаул

Нашето семейство беше сравнително хармонично. Поделяхме си с Мила всички задължения и имахме редица общи интереси. Изглеждаше, че нищо не е в състояние да наруши живота ни.

Но в един дъждовен следобед Мила се върна в къщи с необикновено настроение. Веднага ми стана ясно, че нещо става или е станало. След кратко мълчание ми каза с колебание:

– Знаеш ли, Адолф, реших да играя футбол.

– Какво!? – извиках. – Струва мисе, че се шегуваш!

Но тя мислеше за това сериозно. В чантата си носеше екип и футболни обувки, а на лицето си – решителност.

– Забранявам ти да правиш това! – повиших тон. – Не мога да понасям моята съпруга да бяга по игрището и да гони топката! Това е смешно и недостойно за жена! Не съществуват ли по-благородни забавления?

– Съществуват – отговори. – Можех да слушам симфонична музика, да шия или да разрешавам философски проблеми, но мене ме интересува футболът.

– Майка ти винаги ме предупреждаваше, че при тебе ще доживея изненади. „Тя няма дълго да се грижи за дома – твърдеше проницателната старица – или ще почне да ходи с други, или ще направи нещо още по-лошо!“

– И според тебе съм извършила нещо още по-лошо! – удари с юмрук по масата Мила. – Знаех, че ще приемеш това решение без ентусиазъм, но такава липса на разбиране не очаквах! Какво лошо има в това, че искам да спортувам активно? Лекарите твърдят, че за женския организъм футболът е по-полезен, отколкото хандбалът!

– Не трябва да играеш също и хандбал – изръмжах. – Никой не те кара да правиш такива глупости – да подскачаш на игрището и да се правиш на идиот, а аз да мъкна на гърба си цялото домакинство! И затова трябва да се радвам?

– В никакъв случай няма да правя това за сметка на домакинството – каза Мила. – Ще изпълнявам своите задължения докрай. И това ще правя много по-добре, понеже ще имам и необходимата кондиция.

С това дискусията свърши. Разбира се, Мила както обикновено удържа на думите си.

Ако трябва да бъда справедлив, признавам си, че с това не ми причини никакви неприятности. Беше весела, приятна, работлива. В нищо не можех да я упрекна. До момента, когато настъпи срещата с „Реал“...

– След два часа съм в къщи – каза Мила, – а ти можеш да измиеш съдовете. Като се върна, ще изчистя прозорците, а ти ще се хванеш за паркета. След това ще изперем.

Нямах нищо против тази нормална подялба на работата и тръгнах да мия съдовете. Минаха два часа, а Мила не се връщаше. Захванах се да чистя паркета.

Най-после вратата се отвори и в стаята влезе Мила с изкривена от болка физиономия.

– Фиферд ме фаулира – проплака тя. – Намирах се в удобна позиция и тя ме подкоси. Това е кръвоизлив, скъпи, кракът ми е като балон.

Без да проговоря, преустанових чистенето. Мила легна на канапето.

– Знам, че ти е неприятно – каза боязливо, – но изглежда, че няколко дена ще бъда инвалид. Ще трябва също да почистиш и прозорците и да изпереш!

– А трябваше ли да се наденеш на тази Фиферд? – процедих през зъби. – Нямаш капка сръчност и интелигентност!

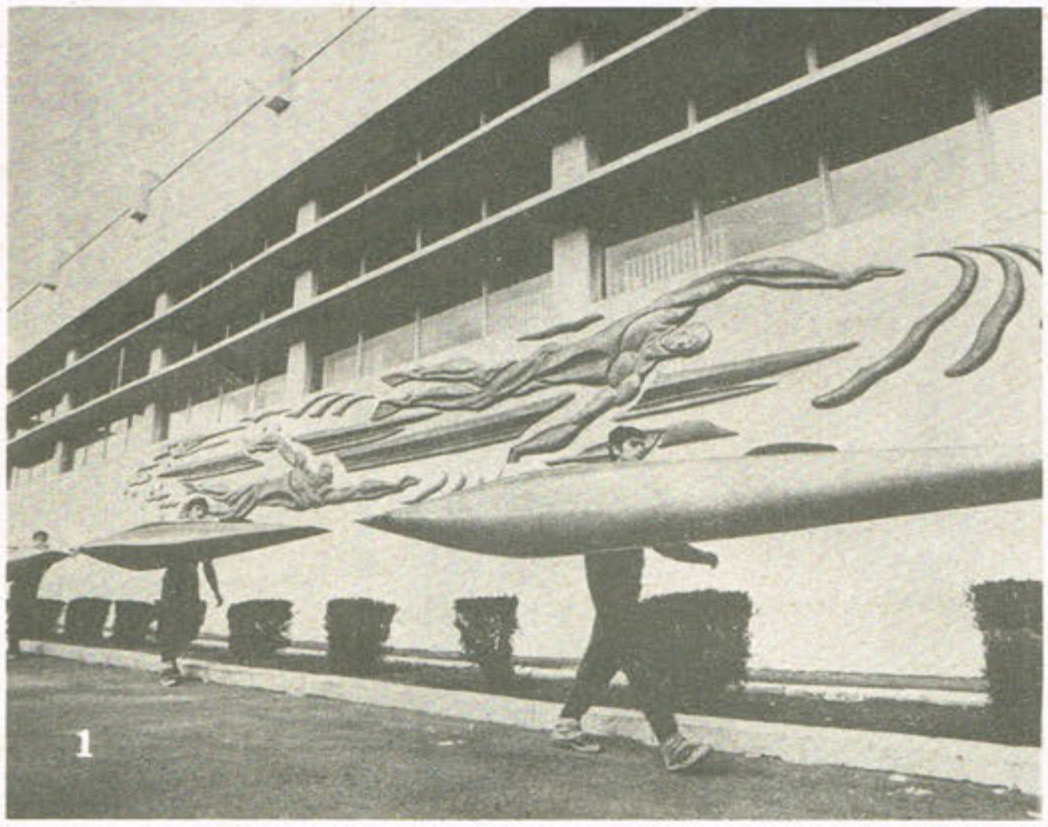
– Това беше брутален, умишлен фаул – защищаваше се тя. – Не можах да го избягна...

– И сега аз трябва да тегля заради това – казах с яд. – Прането е длъжна да го изпере Фиферд! Щом можа да повреди жена ми – трябва да поеме и задълженията ѝ!

– Съмнявам се – отговори със злобна усмивка Мила, – че Фиферд в момента е в добра форма за каквато и да е работа. Доколкото ми е известно, отведоха я в стоматологичната клиника...

Милослав СВАНДРЛИК

екран









1 В Тбилиси неотдавна бе открита нова гребна база, която разполага със 100 лодки, зала за вдигане на тежести, баскетболни площадки и гимнастически комплекс. (АПН)

2 Докато унгарският национален отбор беше на турне в Южна Америка, 23-годишният полузащитник на „Ференцварош" Лайош Кю, чийто талант разцъфтя през миналата есен, не губеше напразно времето си въпреки неблагоприятните условия за тренировка в Будапеща.

3 Нова среща между стари и добри приятели. Евгений Гришин (вляво) е в Сапоро като треньор на съветските кънкобегачи, а неговият бивш съперник от ледената писта Кейти Судзуки бе определен да произнесе олимпийската клетва.

4 Така изглежда възпоменателната монета, която бе пусната в Япония по случай XI зимни олимпийски игри.

5 Женският отбор по хандбал на ГДР спечели световното първенство в Арнхайм (Холандия).



Старт ЗА ВАШИЯ АЛБУМ

•НАЦИОНАЛ• (МОНТЕВИДЕО)



ЕДИН ОТ НАЙ-СТАРИТЕ КЛУБОВЕ В ЛАТИНСКА АМЕРИКА. ОСНОВАН Е ПРЕЗ 1899 Г. И ОЩЕ ОТТОГАВА ДАТИРА СЪПЕРНИЧЕСТВОТО МУ С ДРУГИЯ „ГОЛЯМ" НА УРУГВАЙСКИЯ ФУТБОЛ – „ПЕНЯРОЛ". БИЛ Е 27 ПЪТИ ШАМПИОН НА СВОЯТА СТРАНА, А ПРЕЗ МИНАЛАТА ГОДИНА СПЕЧЕЛИ КУПАТА НА ЮЖНОАМЕРИКАНСКИТЕ ШАМПИОНИ. СЛЕД ОТКАЗА НА „АЯКС" ДА УЧАСТВУВА В ДВУБОИТЕ ЗА МЕЖДУКОНТИНЕНТАЛНАТА КУПА „НАСИОНАЛ" СЕ СРЕЩНА С АТИНСКИЯ „ПАНАТИНАЙКОС", ПОСТИГНА 1:1 И 2:1 И СТАНА НЕОФИЦИАЛЕН КЛУБЕН СВЕТОВЕН ШАМПИОН ЗА 1971 Г.

СЪСТАВ (ОТ ЛЯВО НА ДЯСНО): ГОРНИ – МАНГА, МАСНИК, УБИНА, БРУНЕЛ, МОНТЕРО-КАСТИЛЬО И БЛАНКО; КЛЕКНАЛИ – КУБИЛЯ, МАНЕЙРО, ЕСПАРАГО, АРТИМЕ И МОРАЛЕС.